

Fremsat den xx. xxx xxxx af klima-, energi- og bygningsministeren (Rasmus Helveg Pedersen)

EKSTERNT HØRINGSUDKAST

Forslag

til

Ændring af lov om varmforsyning og byggeloven

(Kommuners adgang til varetagelse af varmforsyningsvirksomhed og bygningsopvarmning på vedvarende energi m.v.)

§ 1

I lov om varmforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 1307 af 24. november 2014, som ændret ved § 3 i lov nr. 1498 af 24. november 2014, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 2 a indsættes i kapitel 1:

»§ 2 b. Med henblik på varmforsyning af kommunen, kan en kommune alene eller sammen med andre, herunder i selskabsform, varetage:

- 1) virksomhed omfattet af § 2,
- 2) virksomhed til indvinding af geotermisk energi, der er omfattet af lov om anvendelse af Danmarks undergrund, der leverer opvarmet vand eller damp omfattet af § 20, og
- 3) virksomhed til produktion og levering af varmt vand, damp eller gas bortset fra naturgas, der ikke er omfattet af § 20, hvis det:
 - a) sker i samproduktion med varmt vand, damp eller gas omfattet af § 20,
 - b) ikke udgør virksomhedens hovedformål og
 - c) udøves i overensstemmelse med § 20 c, stk. 3.

Stk. 2. En kommune kan tillige varetage virksomhed omfattet af stk. 1 med henblik på varmforsyning i andre kommuner, hvis udvidelsen af kommunens forsyningsområde er sket som følge af gennemførelse af et godkendt projekt efter § 4 eller overtagelse af en virksomhed og der er fysisk forbindelse mellem anlæggene i og uden for kommunen.

§ 2 c. Ved varetagelse af virksomhed omfattet af § 2 b, kan kommunen anvende mulighederne for forrentning af indskudskapital, jf. § 20, stk. 2, og indregning af et overskud, jf. § 20 b.

Stk. 2. Ved varetagelse af virksomhed omfattet af § 2, stk. 1, nr. 3, der driver varmepumper til kombineret produktion varme og køling eller kraft-varme-anlæg med en eleffekt på 25 MW eller derunder, skal levering af elektricitet eller køling ske på kommercielle vilkår.

Stk. 3. En kommune kan ikke varetage virksomhed, der efter reglerne fastsat i medfør af § 2, stk. 5, er undtaget fra bestemmelserne i kapitel 4. Varetagelse af virksomhed omfattet af § 2, stk. 1, nr. 4, som er undtaget fra prisbestemmelserne i kapitel 4, er dog tilladt.

§ 2 d. En kommune kan i overensstemmelse med EU's statsstøtteregele stille garanti for lånoptagelse til finansiering af anlægsinvesteringer eller driftsaktiviteter i en virksomhed nævnt i § 2 b, jf. dog stk. 2-5.

Stk. 2. Hvis lånoptagelsen ikke foretages af kommunen eller en virksomhed, som kommunen selv ejer, forudsætter kommunens adgang til garantistillelse for lånoptagelsen, at der er tale om lånoptagelse til

finansiering af anlægsinvesteringer eller driftsaktiviteter i en virksomhed, som kommunen vil kunne varetage eller deltage i efter denne lov.

Stk. 3. Kommunal garantistillelse for virksomhed, der driver kraft-varme-anlæg, forudsætter, at virksomhedens produktion og levering af henholdsvis elektricitet og produktion og levering af opvarmet vand eller damp omfattet af § 20 drives sammen, jf. § 20 c, stk. 2, og et eventuelt overskud tillægges egenkapitalen eller anvendes til at nedsætte varmepriserne. Hvis kravene for garantistillelse nævnt i pkt. 1 ikke overholdes, kan kommunen alene stille garanti for den del af virksomheden, der kan henføres til produktion af opvarmet vand eller damp omfattet af § 20.

Stk. 4. Der kan ikke stilles kommunal garanti for virksomhed, der driver varmepumper til kombineret produktion af varme og køling, medmindre:

- 1) garantistillelsen begrænses til den del af virksomheden, der kan henføres til produktion af opvarmet vand eller damp omfattet af § 20,
- 2) produktion og levering af henholdsvis køling og produktion og levering af opvarmet vand eller damp omfattet af § 20 drives sammen, jf. § 20 c, stk. 2, og
- 3) et eventuelt overskud tillægges egenkapitalen eller anvendes til at nedsætte varmepriserne.

Stk. 5. Kommunal garantistillelse for virksomhed, der leverer varmt vand, damp eller gas bortset fra naturgas, der ikke er omfattet af § 20, forudsætter, at:

- 1) det sker i samproduktion med varmt vand, damp eller gas omfattet af § 20,
- 2) ikke udgør virksomhedens hovedformål og
- 3) udøves i overensstemmelse med § 20 c, stk. 3.

Stk. 6. Kommunal garantistillelse forudsætter, at den virksomhed, der stilles garanti for, ikke i medfør af reglerne i § 2, stk. 5, er undtaget fra prisbestemmelserne i kapitel 4. Garantistillelse for en kommunal virksomheds lånoptagelse til finansiering af anlægsinvesteringer eller driftsaktiviteter i en virksomhed omfattet af § 2, stk. 1, nr. 4, som er undtaget af prisbestemmelserne, er dog tilladt, hvis kommunen varetager denne virksomhed, jf. § 2 c, stk. 3.

Stk. 7. Stk. 1-6 gælder tilsvarende for finansiering af erhvervelse af aktier i en virksomhed nævnt i § 2 b. Hvis lånoptagelsen ikke foretages af kommunen eller en virksomhed, som kommunen selv ejer, forudsætter adgangen til garantistillelse for lånoptagelse til finansiering af erhvervelse af aktier, at den virksomhed, der stilles garanti for, er en virksomhed nævnt i § 2 b eller en virksomhed, der driver kraft-varme-anlæg omfattet af lov om elforsyning.

§ 2 e. En kommune kan i overensstemmelse med EU's statsstøttere regler stille garanti for lånoptagelse til finansiering af anlægsinvesteringer eller driftsaktiviteter i en virksomhed, der driver kraft-varme-anlæg omfattet af lov om elforsyning, hvis

- 1) garantistillelsen vedrører den del af virksomheden, der kan henføres til produktion af opvarmet vand eller damp omfattet af § 20, jf. dog stk. 2, og
- 2) virksomhedens produktion af elektricitet og produktion af opvarmet vand eller damp er drives sammen, jf. § 20 c, stk. 2.

Stk. 2. Kommunal garantistillelse kan desuden omfatte den del af virksomheden, der kan henføres til produktion af varmt vand eller damp til andre formål end bygningers opvarmning og forsyning med varmt vand, som ikke er omfattet af prisbestemmelserne i kapitel 4, hvis denne produktion

- 1) sker i samproduktion med varmt vand, damp eller gas bortsat fra naturgas til bygningers opvarmning og forsyning med varmt vand,
- 2) ikke udgør mere end 50 pct. af den totale årlige levering af varmt vand eller damp og
- 3) udøves i overensstemmelse med § 20 c, stk. 3.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 gælder tilsvarende for kommunal garantistillelse til finansiering af erhvervelse af aktier i en virksomhed, der drives kraft-varme-anlæg omfattet af lov om elforsyning, under forudsætning af, den virksomhed, der stilles garanti for, er en virksomhed nævnt i § 2 b eller en virksomhed, der driver kraft-varme-anlæg omfattet af lov om elforsyning.

§ 2 f. Hvis en kommune varetager eller deltager i virksomhed nævnt i § 2 b, har kommunen desuden adgang til at varetage eller deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til den virksomhed nævnt i § 2 b.

Stk. 2. Den tilknyttede virksomhed skal udøves på kommercielle vilkår i selskaber med begrænset ansvar, hvori der ikke må udøves andre aktiviteter, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Tilknyttet virksomhed, hvis samlede omsætning udgør mindre end 2,5 mio. kr. årligt, kan udøves i samme selskab, hvis det sker i overensstemmelse med § 20 c, stk. 2. Beløbsgrænsen på 2,5 mio. kr. reguleres hvert år pr. 1. januar med 2,0 pct. tillagt den af finansministeren bekendtgjorte tilpasningsprocent for det pågældende finansår efter lov om satsreguleringsprocent. De således regulerede beløb afrundes opad til nærmeste kronebeløb, der er deleligt med 100. Reguleringen efter 2. pkt. foretages første gang med virkning for 2017.

Stk. 4. En kommune kan ikke yde tilskud eller stille garanti for virksomhed omfattet af stk. 1.

Stk. 5. En kommunal virksomheds produktion og levering af varmt vand, damp eller gas bortset fra naturgas, der ikke er omfattet af § 20, betragtes ikke som en tilknyttet aktivitet, men som en del af hovedvirksomheden. Tilsvarende gælder for servicefunktioner. Servicefunktioner kan udskilles i et særskilt selskab, hvis levering af disse funktioner til en virksomhed nævnt i § 2 b sker i overensstemmelse med §§ 20, 20 a og 20 b.

§ 2 g. Klima-, energi- og bygningsministeren kan fastsætte regler om kriterierne i §§ 2 b-2 f for kommuners varetagelse af varmforsyningsvirksomhed, dertil tilknyttede aktiviteter og garantistillelse.

Stk. 2. Klima-, energi- og bygningsministeren kan dispensere fra kriterierne i §§ 2 b-2 f for kommuners varetagelse af varmforsyningsvirksomhed, dertil tilknyttede aktiviteter og garantistillelse, hvis særlige hensyn tilsiger det. «

2. § 5, stk. 2, nr. 2, affattes således:

»2) fremføringsanlægget drives af en virksomhed, hvis varmepris er blandt:

- a) de 30 højeste, jf. Energitilsynets varmeprisstatistik pr. 8. december 2010,
- b) de 30 højeste i gennemsnit, jf. Energitilsynets varmeprisstatistik over årene 2009, 2010 og 2011,
- c) de 43 højeste, jf. Energitilsynets varmeprisstatistik pr. 15. august 2014 eller
- d) de 43 højeste i gennemsnit, jf. Energitilsynets varmeprisstatistik over årene 2012, 2013 og 2014.«

3. Efter § 20 b indsættes:

»§ 20 c. Aktiviteter omfattet af § 20 skal være selskabsmæssigt adskilt fra andre aktiviteter, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Aktiviteter omfattet af lov om elforsyning, § 3, stk. 2, i lov om fjernkøling, levering af opvarmet vand, damp eller gas bortset fra naturgas, der ikke er omfattet af § 20, og et affaldsforbrændingsanlægs aktiviteter forbunden med affaldshåndtering, må udøves sammen med aktiviteter omfattet af § 20, hvis

- 1) aktiviteterne holdes regnskabsmæssigt adskilt fra aktiviteterne omfattet af § 20, og
- 2) virksomhedens udgifter og indtægter på de forskellige aktiviteter hver for sig balancerer eller giver overskud.

Stk. 3. Hvis levering af opvarmet vand, damp eller gas bortset fra naturgas, der ikke er omfattet af § 20, udøves sammen med aktiviteter omfattet af § 20, må den regnskabsmæssige adskillelse undlades. I så fald finder §§ 20, 20 a og 20 b tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Klima-, energi- og bygningsministeren kan dispensere fra kravene til selskabs- og regnskabsmæssig adskillelse, hvis særlige hensyn tilsiger det.

§ 20 d. Varmedistributionsvirksomheder skal stille deres ydelser omfattet af § 20, stk. 1, til rådighed for forbrugerne på gennemsigtige, objektive, rimelige og ikkediskriminerende vilkår.

- 1) *Stk. 2.* Klima-, energi- og bygningsministeren kan fastsætte regler med henblik på at forpligte varmedistributionsvirksomheder til at sikre forbrugerrettigheder i forbindelse med aftaler om levering af ydelser omfattet af § 20, stk. 1, mellem forbrugere og disse virksomheder.«

4. I § 21 indsættes efter stk. 6 som nyt stykke:

»*Stk. 7.* Energitilsynet fører tilsyn med overholdelse af §§ 20 c og 20 d. Finder Energitilsynet, at en varmforsyningsvirksomhed handler i strid med bestemmelserne i §§ 20 c og 20 d eller at leveringsbetingelserne er i strid hermed, kan Energitilsynet give pålæg om, at bestemmelserne skal overholdes.«

Stk. 7 bliver herefter stk. 8.

5. I § 21, stk. 7, der bliver stk. 8, ændres »stk. 1-6« til: »stk. 1-7«.

6. I § 22, stk. 1, udgår ordene »efter regler fastsat af tilsynet«. Som 2. pkt. indsættes: »Energitilsynet kan fastsætte regler om anmeldelse, herunder om formen for anmeldelse og om, at anmeldelse skal foretages elektronisk.«

7. I § 23 d, stk. 3, indsættes som 2. pkt.: »Ministeren kan fastsætte regler om formen for udarbejdelse og udlevering af oplysningerne og om, at udlevering skal foretages elektronisk.«

8. I § 33, stk. 1, ændres »stk. 1, 4, eller 5« til: »stk. 1, 4, 5 eller 7«.

§ 2

I byggeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1185 af 14. oktober 2010, som ændret bl.a. ved § 3 i lov nr. 577 af 18. juni 2012 og senest ved § 2 i lov nr. 1530 af 27. december 2014, foretages følgende ændring:

1. § 6, stk. 1, litra j, affattes således:

»j) krav om installation af bygningsopvarmning baseret på vedvarende energi i såvel ny som bestående bebyggelse.

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2015, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. § 2 træder i kraft den 1. januar 2016.

Stk. 3. For virksomheder omfattet af prisbestemmelserne i kapitel 4 i lov om varmforsyning, der ikke holder produktion og levering af andre ydelser regnskabsmæssigt adskilt fra produktion og levering af opvarmet vand eller damp omfattet af prisbestemmelserne, får § 20 c i lov om varmforsyning, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 3, virkning fra 1. januar 2017.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning og baggrund

- 1.1. Lovforslagets formål
- 1.2. Lovforslagets baggrund

2. Lovforslagets hovedindhold

- 2.1. Varmeforsyning
 - 2.1.1. Kommuners adgang til varetagelse af varmforsyningsvirksomhed
 - 2.1.1.1. Gældende ret
 - 2.1.1.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ændring
 - 2.1.2. Udvidelse af ordningen for biomasseforsyning af udvalgte naturgasforsynede fjernvarmenet
 - 2.1.2.1. Gældende ret
 - 2.1.2.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ændring
 - 2.1.3. Indberetning af standardkontoplaner i elektronisk form
 - 2.1.3.1. Gældende ret
 - 2.1.3.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ændring
 - 2.1.4. Øvrige ændringer
 - 2.1.4.1. Gældende ret
 - 2.1.4.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ændring
 - 2.2. Byggeloven
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ændring
- 3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
 - 3.1. Konsekvenser for statsprovenuet
 - 3.2. Konsekvenser for Energitilsynet og Energiklagenævnet
 - 3.3. Konsekvenser for kommunerne
 - 4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
 - 5. Administrative konsekvenser for borgerne
 - 6. Miljømæssige konsekvenser
 - 7. Forholdet til EU-retten
 - 8. Høring
 - 9. Sammenfattende skema

1. Indledning og baggrund

1.1. Lovforslagets formål

Reglerne om kommuners hjemmel på varmeområdet følger i dag af almindelige kommunalretlige grundsætninger om kommuners opgavevaretagelse, de såkaldte kommunalfuldmagtsregler. Lovforslagets formål er at lovfæste disse regler, herunder reglerne om garantistillelse. En regulering i varmforsyningsloven kan skabe større klarhed over såvel muligheder som begrænsninger for kommunernes opgavevaretagelse på området.

Forslaget har desuden til formål at udvide muligheden for anvendelse af biomassebaseret varmeproduktion i områder forsynet med decentral naturgasbaseret kraftvarme. Ordningen omfatter i dag 35 udvalgte fjernvarmenet og foreslås at blive udvidet med yderligere 50 til i alt 85 fjernvarmenet.

De foreslåede ændringer i varmforsyningsloven vil herudover bl.a. muliggøre, at der vil kunne fastsættes regler, der sikrer, at varmforsyningsvirksomheder leverer oplysninger om produktions- og driftsmæssige forhold eller kontoplaner i elektronisk form. Endvidere foreslås det at fastsætte regler om selskabs- og regnskabsmæssig adskillelse af aktiviteter omfattet af varmforsyningsloven fra andre aktiviteter og at give klima-, energi- og bygningsministeren hjemmel til at fastsætte regler til at sikre forbrugerrettigheder i forbindelse med leveringsaftaler.

Endeligt skal lovforslaget tilvejebringe hjemmel i bygge-loven til, at der i bygningsreglementet kan fastsættes regler om installation af vedvarende energi til bygningsopvarmning.

1.2. Lovforslagets baggrund

Baggrunden for den foreslåede regulering af kommuners hjemmel til at varetage varmforsyningsvirksomhed i lov om varmforsyning er et ønske om at give klare rammer for kommuners engagement på området. Siden liberalisering af elområdet, skal elektricitet produceres og leveres efter markedsmæssige vilkår. Kommuner har i elforsyningsloven en udtrykkelig hjemmel til at varetage elvirksomhed. På varmeområdet følger kommuners hjemmel af kommunalfuldmagtsreglerne, som normalt ikke tillader, at kommuner udøver virksomhed med fortjeneste for øje. Derfor er der opstået usikkerhed om, hvorvidt kommuner kan drive og stille garanti for kollektive varmforsyningsanlæg, der ud over varme også producerer el. Samme problemstilling gælder for tilfælde, hvor varme produceres sammen med køling. Lovforslaget indebærer, at der både sker en lovfæstelse af praksis på området, herunder en nærmere præcisering af betingelserne for kommunal opgavevaretagelse på området. Det vil medføre, at varmforsyningsloven fremover regulerer kommunernes adgang til at varetage varmforsyningsvirksomhed.

Rammerne for kommuners engagement på varmeområdet er blevet drøftet i længere tid, både i en bredere ministeriel arbejdsgruppe, som blev nedsat i juni 2010 i forbindelse med Grøn Vækst aftalens bio-gassatsning, og mellem Klima-, Energi- og Bygningsministeriet og Økonomi- og Indenrigsministeriet. Desuden har der været drøftelser med KL. Økonomi- og Indenrigsministeriet har ved tilkendegivelse af den 4. juni 2013 redegjort for den retstilstand, der efter ministeriets opfattelse må antages at være gældende, men samtidig angivet, at der efter ministeriets opfattelse snarest muligt bør tilvejebringes udtrykkelig lovhjemmel til kommunal garantistillelse til forsyningsvirksomheder, som producerer varme og el. Det er i lyset heraf fundet hensigtsmæssigt, at kommuners hjemmelsgrundlag til såvel varmforsyningsvirksomhed som garantistillelse på området fremover er varmforsyningsloven i stedet for kommunalfuldmagtsreglerne.

Baggrunden for udvidelse af ordningen for biomasseforsyning af udvalgte fjernvarmenet, der forsynes med decentral naturgasbaseret kraftvarme, er at assistere de decentrale fjernvarmenet, som har høje varmepriser. Når både grundbeløbet og tredlestarriffen bortfalder, vil flere decentrale værker kunne opleve stigende varmepriser. Risikoen er særlig stor på de naturgasbaserede kraftvarmeværker, der i forvejen har en trængt økonomi. Dette modvirkes dog af en reduktion af værkernes brændselssomkostninger ved beslutningen fra vækstpakke 2014 om at tilbagerulle forsyningsikkerhedsafgiften og afgiftsstigningerne på fossile brændsler fra forårspakke 2.0. For yderligere at imødekomme de mindste og mest sårbare fjernvarmenet, der typisk forsynes af et decentralt kraftvarmeværk, har parterne bag energiaftale 2012 aftalt, at yderligere 50 fjernvarmenet med de højeste varmepriser kan få mulighed for at etablere en 1 MW bio-

massekedel. De konkrete erfaringer med at etablere mindre biomassekedler til forsyning af fjernvarmenet i de decentrale naturgasforsynede områder har været gunstige – ordningen er enkel og let at administrere, samtidig med, at varmepriserne er reduceret mærkbart.

Danmark i arbejde - vækstplan for energi og klima fra oktober 2013 har igangsat et arbejde til at synliggøre effektiviseringspotentialet i fjernvarmesektoren. Der skal bl.a. gennemføres en benchmarking af fjernvarmesektoren til vurdering af behovet for en generel ændret regulering i fjernvarmesektoren for at tilskynde til en mere effektiv fjernvarmeforsyning og bedre anvendelse af vedvarende energi. Da det i den forbindelse er hensigtsmæssigt, at varmforsyningsvirksomheder leverer oplysninger om produktions- og driftsforhold og indsende kontoplaner i elektronisk form, indeholder lovforslaget regler herom.

Byggeloven foreslås ændret for at præcisere den gældende bestemmelse vedrørende bygningers opvarmningsform, der gør det muligt at udmønte energiaftalens dele vedrørende forbud mod installation af olie- og naturgasfyr i nye og eksisterende bygninger i bygningsreglementet. Præciseringen har til hensigt at sikre udmøntningens overensstemmelse med princippet om varernes frie bevægelighed ved at gøre bestemmelsen teknologiafhængig.

2. Lovforslagets hovedindhold

2.1. Varmeforsyning

2.1.1. Kommuners adgang til varetagelse af varmforsyningsvirksomhed

2.1.1.1. Gældende ret

Kommuners adgang til at varetage varmforsyningsvirksomhed følger i dag af almindelige kommunalretlige grundsætninger om kommuners opgavevaretagelse, de såkaldte kommunalfuldmagtsregler. Det antages efter kommunalfuldmagtsreglerne, at kommuner som udgangspunkt ikke uden lovhjælp må drive handel, håndværk, industri eller finansiell virksomhed. Det antages dog, at kommuner som en modifikation til ovennævnte udgangspunkt lovligt kan varetage forsyningsvirksomhed, herunder virksomhed omfattet af § 2 i lov om varmforsyning.

En kommunes engagement i forsyningsvirksomhed på grundlag af kommunalfuldmagtsreglerne kan kun ske, hvis formålet er opfyldelse af det lokale behov for forsyningsgoderne. En kommune kan deltage i varmforsyningsvirksomhed beliggende uden for kommunegrænsen, hvis denne virksomhed leverer varmforsyning til kommunen. Desuden kan kommuner med hjemmel i den kommunale styrelseslovs § 60 etablere kommunale fællesskaber, der har til formål at varetage varmforsyningsopgaver i de deltagende kommuner. Endvidere kan kommuner deltage i selskaber på privatretligt grundlag, som har til formål at varetage varmforsyningsopgaver i de deltagende kommuner. Som udgangspunkt kan en kommune efter kommunalfuldmagtsreglerne ikke udskille en opgavevaretagelse i privatretlig selskabsform og have bestemmende indflydelse i selskabet. Dette udgangspunkt fraviges dog for så vidt angår forsyningsvirksomhed, hvor det antages, at en kommune kan have bestemmende indflydelse i selskabet.

Formålet med en kommunes varetagelse af forsyningsopgaver må ikke være at søge en økonomisk gevinst til kommunekassen. Det er således i dag en grundlæggende regel, at en kommune ikke må drive virksomhed med fortjeneste for øje.

Dertil kommer, at det antages, at en kommunes varetagelse af forsyningsvirksomhed efter kommunalfuldmagtsreglerne, herunder varmforsyningsvirksomhed, skal ske, således at forsyningsvirksomhedens indtægter og udgifter set over en årrække skal balancere, samt at der skal være klar adskillelse mellem kommunens økonomi og den pågældende forsyningsvirksomheds økonomi. Baggrunden herfor er, at en kommune ikke uden lovhjælp må anvende sin forsyningsvirksomhed til at forøge sine indtægter (et forbrugerbeskyttelseshensyn), ligesom en kommune ikke må bruge sine skatteindtægter til at give tilskud til den eventuelt begrænsede kreds af kommunens borgere, som får forsyning fra den kommunale forsyningsvirksomhed (hensynet til kommunens skatteydere).

Kommuner er ikke afskåret fra at varetage kraft-varme-virksomhed efter varmforsyningsloven, hvor el produceres og leveres på markedsvilkår, hvis et eventuelt overskud på elsiden kommer varmemedbrugerne til gode. Som udgangspunkt er det en forudsætning for, at en kommune kan etablere og drive et kraft-varme-anlæg med en eleffekt på 25 MW eller derunder, at el og varme holdes regnskabsmæssigt adskilt.

Kommunen vil dog i overensstemmelse med Energitilsynets praksis også have mulighed for at undlade den regnskabsmæssige adskillelse, således at et eventuelt overskud på elsiden kommer varmemeforbrugerne til gode. Efter gældende ret antages det ydermere for at være i overensstemmelse med kommunalfuldmagtsreglerne, at en kommune deltager i et selskab, som ud over virksomhed omfattet af varmforsyningsloven også leverer varme på markedsvilkår til procesformål. Varmeforsyningsloven regulerer alene produktion og levering af opvarmet vand, damp eller gas (bortset fra naturgas), der anvendes til opvarmning af bygninger eller til forsyning af disse bygninger med varmt brugsvand (også kaldt: rumvarme). Hvis opvarmet vand, damp eller gas anvendes til andre formål, eksempelvis til et vaskeri eller til tørring af hø, er levering af denne procesvarme generelt ikke omfattet af varmforsyningslovens prisregulering. En kommune er dog efter kommunalfuldmagtsreglerne ikke afskåret fra også at levere til procesformål, hvis ydelserne ikke er regnskabsmæssigt adskilt og et eventuelt overskud fra produktion og levering til procesformål kommer rumvarmeforbrugerne til gode.

Det antages efter kommunalfuldmagtsreglerne, at kommuner som udgangspunkt ikke uden lovhjemmel må drive handel, håndværk, industri eller finansiell virksomhed, men at dette udgangspunkt fraviges for så vidt angår produktion til eget brug.

Kommuner kan desuden ud fra værdispildsbetragtninger på visse betingelser, herunder at det sker på markedsmæssige vilkår, lovligt afsætte eventuelle biprodukter fra kommunal virksomhed. Det kan for eksempel være knowhow.

Derudover kan kommuner i et vist omfang udnytte overkapacitet og således varetage opgaver, der normalt ikke er kommunale. Det er dog blandt andet en betingelse for udnyttelse af overkapacitet, at de pågældende aktiviteter ikke er dimensioneret med det formål at opnå mulighed for at varetage opgaver, der normalt ikke er kommunale, samt at salget sker på markedsmæssige vilkår.

Endvidere har kommunerne efter kommunalfuldmagtsreglerne i et meget begrænset omfang mulighed for at varetage accessoriske opgaver. Det vil sige opgaver, som kommuner normalt ikke lovligt kan varetage, men som knytter sig naturligt og tæt til varetagelsen af opgaver, som kommuner lovligt kan varetage. Det er dog blandt andet en betingelse for udøvelse af accessorisk virksomhed, at denne virksomhed i omfang er underordnet den kommunale hovedvirksomhed. Det indgår desuden i vurderingen, om opgaven i forvejen varetages på rimelig måde af private erhvervsdrivende. Det er endvidere en betingelse, at kommunen søger disse opgaver bortforpagtet på markedsvilkår.

Endelig er det efter gældende ret muligt, at såkaldte servicefunktioner i en kommunal multiforsyningskoncern lægges i et særskilt selskab, som betjener alle forsyningsvirksomheder i koncernen. Baggrunden herfor er at tillade, at en kommune på denne måde udnytter synergieffekter ved at samle visse administrations- og andre servicefunktioner i ét selskab. Servicefunktioner antages at være en nødvendig forudsætning for levering af kerneydelser (forsyning). Det betyder på varmeområdet, at et serviceselskab skal levere sine ydelser efter hvile i sig selv-princippet.

Det er antaget, at en kommune efter kommunalfuldmagtsreglerne på visse betingelser kan stille garanti for lånoptagelse i forbindelse med privates varetagelse af opgaver, som kommunen selv lovligt ville kunne varetage. Dette indebærer på varmforsyningsområdet, at en kommune, i stedet for selv at etablere og drive et kollektivt varmforsyningsanlæg, på visse betingelser kan stille kommunal garanti for private virksomheder, der ejer og driver et kollektivt varmforsyningsanlæg, der kan anvendes til lån til brug for etablering eller væsentlig ændring af anlægget med henblik på varetagelse af forsyningsvirksomhed. Desuden må det antages at være i overensstemmelse med kommunalfuldmagtsreglerne, at der stilles kommunal garanti for lånoptagelse til erhvervelse af aktier i et kollektivt varmforsyningsanlæg eller en geotermivirksomhed, hvis den virksomhed, som kommunen stiller garanti for, er en virksomhed, som kommunen selv lovligt vil kunne varetage. Der vil også kunne stilles garanti for servicefunktioner udøvet som en del af forsyningsvirksomheden. Kommunalfuldmagtsreglerne giver dog ikke adgang til kommunal garanti-stillelse for de former for erhvervsvirksomhed (biprodukter, udnyttelse af overkapacitet eller accessoriske opgaver). Disse skal som udgangspunkt udøves på markedsmæssige vilkår og uden mulighed for garanti-stillelse.

Efter den gældende praksis, kan en kommune lovligt stille en kommunal garanti for en ikkekommunalt ejet forsyningsvirksomheds lån, såfremt virksomheden betaler et vederlag for garantistillelsen på markedsmæssige vilkår. En vederlagsfri garanti ville derimod indebære, at kommunen yder et tilskud til forsyningsvirksomheden, og en sådan garanti vil betyde en forrykning af byrdefordelingen mellem kommunens borgere.

Som udgangspunkt kan der kun stilles kommunal garanti for lånoptagelse i forsyningsvirksomheder, der ikke udøver kommercielle aktiviteter. Økonomi- og Indenrigsministeriet har i en tilkendegivelse af 4. juni 2013 til Energistyrelsen anført, at det ikke med den fornødne sikkerhed kan lægges til grund, at kommuner er afskåret fra muligheden for at stille lånegaranti for kollektive varmforsyningsanlæg reguleret efter lov om varmforsyning, der også producerer elektricitet. Desuden kan der efter den gældende praksis med hjemmel i kommunalfuldmagtsregler stilles garanti for lånoptagelse til finansiering af investeringer i varmedelen i en kommunal elproduktionsvirksomhed reguleret efter lov om elforsyning.

En kommune kan stille garanti for såvel kommunale som ikkekommunale varmforsyningsvirksomheders lånoptagelse i forbindelse med investeringer i kraft-varme-anlæg omfattet af varmforsyningsloven med en eleffekt på 25 MW eller derunder. For så vidt angår de ikkekommunale varmforsyningsvirksomheder antages det at være et krav, at produktion af elektricitet og produktion af opvarmet vand eller damp i overensstemmelse med Energitilsynets praksis ikke er regnskabsmæssigt adskilt. Undtagelsen fra det almindelige krav om, at varmeaktiviteter i det mindste holdes regnskabsmæssigt adskilt fra eventuelle andre aktiviteter, er betinget af, at overskud fra elproduktion anvendes til nedsættelse af varmeprisen.

Af tilkendegivelsen af den 4. juni 2013 fremgår det endvidere, at en kommune med hjemmel i kommunalfuldmagten vil kunne stille garanti for lånoptagelse til varmedelen af et kraft-varme-anlæg med en eleffekt på mere end 25 MW. Det er dog en forudsætning, at der med hjemmel i lov om elforsyning kan ydes garantistillelse til eldelen, at el- og varmedelen er regnskabsmæssigt adskilt, og at levering af varme sker i overensstemmelse med varmforsyningslovens prisregulering.

Det antages efter praksis, at kommuner med hjemmel i lov om elforsyning kan yde garanti for elforsyningsvirksomhed. Elforsyningsloven kræver, at elvirksomhed udøves på kommercielle vilkår i selskaber med begrænset ansvar. Garantistillelse for lånoptagelse til finansiering af eksempelvis anlægsinvesteringer i kraft-varme-anlæg omfattet af elforsyningsloven vil således normalt vedrøre eldelen i et kraft-varme-anlæg, som ejes af et kommunalt selskab.

I udtalelse af 23. september 2014 har Økonomi- og Indenrigsministeriet anført, at en kommune kan deltage i og stille garanti for et selskab, som også leverer varme på markedsvilkår til procesformål, under tilsvarende betingelser som dem vedrørende garantistillelse for kraft-varme-anlæg med en eleffekt på 25 MW eller derunder. Det vil sige, at den kommunale varmforsyningsvirksomhed skal være et kollektivt varmforsyningsanlæg omfattet af varmforsyningslovens § 2. Endvidere er det en forudsætning, at det er tilladt, at den regnskabsmæssige adskillelse mellem salg af rumvarme og procesvarme undlades, således at det nævnte varmforsyningsanlæg drives efter et hvile i sig selv-princip, og at et eventuelt overskud ved salg af varme til procesformål således kommer forbrugerne til gode.

Kommunalfuldmagtsreglerne giver adgang til garantistillelse for en virksomheds lånoptagelse til finansiering af anlægsinvesteringer og drift. Garantistillelse kan give mulighed for lån i KommuneKredit, men det gælder kun anlægsinvesteringer og ikkekommercielle aktiviteter.

EU-reglerne om statsstøtte skal overholdes i forbindelse med offentlige myndigheders garantistillelse. Kommunerne skal således både påse, at der er adgang til garantistillelse efter den nationale lovgivning og at garantistillelsen er forenelig med statsstøttereglerne. Der henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 7 for en mere udførlig beskrivelse af statsstøttereglerne.

Efter § 48 i lov om kommunernes styrelse varetages tilsynet med kommunerne og kommunale fællesskaber, jf. § 60 i lov om kommunernes styrelse, af Statsforvaltningen. Statsforvaltningens tilsyn er et retligt tilsyn. Det betyder, at Statsforvaltningen fører tilsyn med, at kommunerne overholder den lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder. Statsforvaltningen fører dog ikke tilsyn i det omfang, særlige klage- eller tilsynsmyndigheder kan tage eller har taget stilling til den pågældende sag. Statsforvaltningen kan ikke tage stilling til, om kommunernes dispositioner er rimelige eller hensigtsmæssige eller til

spørgsmål om skønsudøvelsen, så længe skønnet udøves inden for de rammer, der er fastsat i lovgivningen. Statsforvaltningen fører heller ikke tilsyn med kommunale aktieselskaber. Statsforvaltningen kan dog påse, om den kommunale deltagelse i et aktieselskab er lovlig, idet en kommune alene kan deltage i selskaber, som varetager kommunale opgaver

Statsforvaltningen beslutter selv, om der er tilstrækkeligt grundlag for at rejse en tilsynssag. Det skal bemærkes, at Statsforvaltningen alene er kompetent, hvis der ikke er andre klageinstanser, der kan tage stilling til spørgsmålet.

Kommunens afgørelser om projektkodkendelse eller tilslutningspligt kan eksempelvis påklages til Energiklagenævnet. Energiklagenævnet vil kunne vurdere om kommunens afgørelse er truffet i overensstemmelse med de almindelige regler fastsat i forvaltningsloven og de specifikke regler, der er fastsat i projektbekendtgørelsen og bekendtgørelse om tilslutning til kollektive varmforsyningsanlæg m.v. Energiklagenævnet vil eksempelvis kunne tage stilling til, om et projekt er godkendt i overensstemmelse med det samfundsøkonomiske krav eller om en ejendom vil have krav på fritagelse fra tilslutningspligt. Desuden er Energitilsynet den myndighed, der holder tilsyn med varmforsyningslovens prisregulering. Prisreguleringen gælder for alle virksomheder, også de kommunale, der leverer opvarmet vand, damp eller gas bortset fra naturgas med det formål at levere energi til bygningers opvarmning og forsyning med varmt vand. Spørgsmål om de kommunale varmforsyningsvirksomheders overholdelse af prisreguleringen afgøres derfor af Energitilsynet. Der henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 3.2.

2.1.1.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ændring

Det vurderes hensigtsmæssigt, at kommuners hjemmelsgrundlag på varmforsyningsområde er varmforsyningsloven, som i øvrigt regulerer spørgsmål vedrørende kollektiv varmforsyningsvirksomhed. Lovforslaget fastsætter regler om kommuners adgang til at varetage kollektiv varmforsyningsvirksomhed, herunder at stille garanti for varmforsyningsvirksomhed, som i dag beror på kommunalfuldmagtsreglerne. Der er tale om lovfæstelse af de gældende regler, men hvor der er behov for tydeliggørelse af reglerne, eller hvor der ikke tidligere er taget stilling til en relevant problemstilling, vil forslaget indebære en præcisering og, hvor nødvendigt, supplerung af de gældende regler.

I enkelte tilfælde foreslås det at fastsætte regler, der afviger fra kommunalfuldmagtsreglerne. Det foreslås at tillade, at kommuner under visse betingelser kan forsyne områder i andre kommuner, hvilket er en afvigelse af kommunalfuldmagtens lokalitetsprincip. Desuden foreslås det at muliggøre kommunal garanti til varmedelen i private kraft-varme-anlæg omfattet af elforsyningsloven.

Efter den foreslåede bestemmelse i lov om varmforsyning vil en kommune kunne varetage kollektiv varmekraftvirksomhed omfattet af § 2 i lov om varmforsyning og virksomhed til indvinding af geotermisk energi omfattet af lov om anvendelse af Danmarks undergrund. Der gives således adgang til produktion og levering af opvarmet vand, damp eller gas til bygningers opvarmning og forsyning med varmt vand, men kommuner vil også kunne producere og levere disse ydelser til andre formål, såsom f.eks. procesformål. Kommuner har adgang til levering af procesvarme, hvis det sker som en underordnet del af deres kollektive varmforsyning eller geotermiforsyning og aktiviteterne udøves sammen uden regnskabsmæssig adskillelse og i overensstemmelse med prisbestemmelserne.

En kommune kan efter de foreslåede regler varetage varmforsyningsvirksomhed i selskabsform eller deltage i selskaber sammen med andre kommuner eller private, f.eks. et forbrugerejet a.m.b.a. En kommune kan i overensstemmelse med praksis på forsyningsområdet have bestemmende indflydelse i et sådant selskab.

Den kommunale kollektive varmforsyning eller geotermiforsyning skal som udgangspunkt ske med henblik på varmforsyning af kommunen. Hvis et projektforslag efter varmforsyningsloven dog viser, at det er samfundsøkonomisk fordelagtigt at udvide varmforsyningen til nabokommunen, vil de foreslåede regler tillade den kommunale varmforsyning at gennemføre udvidelsen. De foreslåede regler tillader desuden, at en kommune overtager en forsyning, som (delvis) ligger i nabokommunen. En forudsætning for udvidelse af en kommunens forsyningsaktiviteter til andre kommuner er, at der er fysisk forbindelse mellem anlæggene i og udenfor kommunen.

Efter de foreslåede bestemmelser vil en kommune have hjemmel til at stille garanti for både kommunale og private kollektive varmforsyningsvirksomheder og geotermivirksomheder, der producerer og leverer rumvarme. Kommunen kan alene stille garanti for lånoptagelse til investeringer i virksomheder, som kommunen selv lovligt vil kunne varetage.

Med henblik på at minimere de kollektive rumvarmebrugernes risiko foreslås det ikke at videreføre den gældende betingelse om, at der ikke må være regnskabsmæssig adskillelse af den kollektive varmforsyning fra andre, kommercielle ydelser. El og fjernkøling skal således være regnskabsmæssig adskilt fra varme, men garantistillelse forudsætter ligesom i dag, at et eventuelt overskud fra den kommercielle ydelse anvendes til at nedsætte rumvarmepriserne. Desuden er det tilladt, at et eventuelt overskud tillægges egenkapitalen for at styrke virksomhedens økonomi og dermed formindske varmebrugernes risiko for en konkurs. Ved samproduktion af rum- og procesvarme er kommunens garantistillelse betinget af, at aktiviteterne udøves uden regnskabsmæssig adskillelse og i overensstemmelse med prisbestemmelserne. Ved samproduktion vil der således efter de foreslåede nye regler med hjemmel i lov om varmforsyning kunne stilles garanti for hele virksomheden.

Hvis en virksomhed, f.eks. på grund af skattereglerne eller for at bibeholde muligheden for at optjene en profit, har valgt at holde el, fjernkøling eller procesvarme selskabsmæssigt adskilt fra varme, vil der efter lov om varmforsyning alene kunne stilles garanti for varmeselskabet. Hvis en virksomhed driver varme og den kommercielle aktivitet i et selskab, men vil trække overskuddet ud af selskabet for at bruge det til andre formål end nedsættelse af varmepriserne, vil det ligeledes medføre, at der efter lov om varmforsyning kun kan stilles kommunal garanti til varmedelen.

Det skal bemærkes, at det efter lov om fjernkøling er forbudt at stille garanti for kølingsanlæg omfattet af varmforsyningsloven. Dette forbud er fortsat gældende og derfor vil det ved samproduktion af fjernkøling og fjernvarme i alle tilfælde alene være muligt at stille garanti for varmedelen. Som opfølgning på vækstplanen for energi og klima fra oktober 2013 pågår der pt. et arbejde med at vurdere mulige tiltag til at fremme udnyttelse af synergieffekter mellem fjernvarme og fjernkøling.

Det foreslås herudover, at kommuner med hjemmel i lov om varmforsyning vil kunne stille garanti for varmedelen i et kraft-varme-anlæg med en eleffekt på mere end 25 MW, som er reguleret efter lov om elforsyning. I så fald vil garantistillelse efter varmforsyningsloven alene kunne vedrøre varmedelen, dvs. lånoptagelse til investeringer i den del af anlægget, der kan henføres til levering af opvarmet vand eller damp fra anlægget, som er omfattet af prisbestemmelserne i kapitel 4 i lov om varmforsyning. Desuden skal produktion af elektricitet og produktion af opvarmet vand eller damp enten være selskabsmæssigt adskilt fra hinanden eller regnskabsmæssigt adskilt, jf. § 20 c, stk. 2. Hvis kraft-varme-anlægget leverer procesvarme, vil der også kunne stilles garanti til denne del af virksomheden, hvis procesvarme drives sammen med rumvarme uden regnskabsmæssig adskillelse og i overensstemmelse med prisbestemmelserne.

Med forslaget vil en garantistillelse til varmedelen i de store kraft-varme-anlæg efter varmforsyningsloven ikke længere forudsætte, at der kan stilles kommunal garanti til eldelen efter elforsyningsloven. Det betyder, at varmforsyningsloven vil give adgang til kommunal garantistillelse til varmedelen i både kommunale og private store kraft-varme-anlæg. Eftersom elpriserne er blevet lavere, er elproduktion for de store kraft-varme-anlæg ikke nødvendigvis altid hovedformålet. Anlæggene kører ofte af hensyn til varmeproduktion og de kommunale og forbrugerejede fjernvarmeværker er begyndt at udvise interesse for at overtage anlæggene. Det er baggrunden for forslaget om at give lige adgang til garantistillelse til kommunale og private kraft-varme-anlæg.

Forslaget vil give kommuner adgang til garantistillelse for virksomheders lånoptagelse til finansiering af anlægsinvesteringer og driftsaktiviteter. Desuden er der mulighed for kommunal garantistillelse for lånoptagelse til erhvervelse af aktier i en varmforsyningsvirksomhed eller stort kraft-varme-anlæg, hvis den virksomhed, som der stilles garanti for, enten er en virksomhed, som kommunen selv vil kunne varetage, jf. den foreslåede § 2 b, eller en virksomhed, der driver kraft-varme-anlæg omfattet af elforsyningsloven. Dermed ligestilles finansieringsmuligheder for etablering af et kollektivt varmforsyningsanlæg, geotermianlæg eller stort kraft-varme-anlæg med køb af et sådant anlæg.

Det foreslås at give kommuner hjemmel til at varetage tilknyttede aktiviteter på samme måde, som de kan på elområdet. Det vil sige, at tilknyttede aktiviteter skal udøves i et selvstændigt selskab og på kommercielle vilkår. Biprodukter, udnyttelse af overkapacitet eller accessoriske opgaver vil blive betragtet som tilknyttede aktiviteter. Der vil ikke kunne ydes tilskud eller stilles garanti til tilknyttede aktiviteter, der udøves i et særskilt selskab.

Et kommunalt forsyningsselskabs produktion og levering af procesvarme betragtes ikke som en tilknyttet aktivitet, men som en del af hovedvirksomheden. Også servicefunktioner betragtes som en del af hovedvirksomheden. Servicefunktioner vil dog kunne udskilles i et særskilt selskab, hvis levering af disse funktioner til den kollektive varmforsyning eller geotermiforsyning leveres i overensstemmelse med prisreguleringen.

Det fremgår udtrykkeligt af reglerne, at garantistillelse kun kan ske inden for de rammer, der er fastsat i EU-reglerne om statsstøtte. Der ændres således ikke på den gældende ret, hvorefter kommunerne både skal påse, at der er adgang til garantistillelse efter den nationale lovgivning, og at garantistillelsen sker i overensstemmelse med statsstøttere reglerne. Kommunerne har selv ansvar for at sikre, at garantistillelsen er forenelig med EU-statsstøttere reglerne. Der henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 7.

Forslaget ændrer ikke på kommuners mulighed for at varetage varmforsyningsvirksomhed i kommunale fællesselskaber efter § 60 i lov om kommunernes styrelse. Statsforvaltningen vil på samme måde som hidtil føre tilsyn med kommuners varetagelse af opgaver på varmforsyningsområdet, jf. afsnit 2.1.1.1. Der sker heller ikke ændringer af Energiklagenævnets eller Energitilsynets kompetence i forhold til kommuners udøvelse af varmforsyningsvirksomhed. Energitilsynet vil dog få nye opgaver med hensyn til tilsynet med de nye regler om selskabs- og regnskabsmæssig adskillelse, som vil gælde for alle varmforsyningsvirksomheder omfattet af prisreguleringen. I øvrige tilfælde vil eventuelle sager, ligesom i dag, kunne indbringes for domstolene.

2.1.2. Udvidelse af ordningen for biomasseforsyning af udvalgte naturgasforsynede fjernvarmenet

2.1.2.1. Gældende ret

I medfør af varmforsyningsloven er der fastsat regler om brændsler, der anvendes på kollektive varmforsyningsanlæg. Kraft-varme-anlæg må anvende alle brændsler, bortset fra kul og fødevarer. Når der etableres ren varmeproducerende anlæg, er der begrænsninger for, hvilke brændsler, der må anvendes. Hvis et varmeproducerende anlæg skal forsyne et fjernvarmenet, der i forvejen forsynes med decentral kraftvarmeproduktion, må dette anlæg ikke fyres med biomasse. Det følger af bek. nr. 566 af 2. juni 2014 om godkendelse af projekter for kollektive varmforsyningsanlæg (projektbekendtgørelsen). Desuden kan det samfundsøkonomiske krav, som er fastlagt i lovens formålsbestemmelse og i projektbekendtgørelsen være til hinder for det. Den gældende varmforsyningslovgivning giver således som regel ikke mulighed for at erstatte naturgasbaseret kraftvarmeproduktion med biomassebaseret varmeproduktion. Det betyder, at disse net kun har begrænsede muligheder for at nedsætte varmepriserne.

Ved § 5, stk. 2, i lov nr. 577 af 18. juni 2012 om ændring af lov om varmforsyning, lov om elforsyning og byggeloven har klima-, energi- og bygningsministeren fået bemyndigelse til at fastsætte regler, der tillader biomasseforsyning af udvalgte fjernvarmenet. Der skal være tale om fjernvarmenet, hvis varmepris enten er blandt de 30 højeste pr. 8. december 2010, jf. Energitilsynets prisstatistik, eller blandt de 30 højeste i gennemsnit, jf. Energitilsynets prisstatistik over årene 2009, 2010 og 2011. Bemyndigelsen blev udmøntet i projektbekendtgørelsen og efter gældende regler kan 35 fjernvarmenet med de højeste priser forsynes med biomassevarme op til 8000 MWh årligt (dvs. den varmemængde som et anlæg med en kapacitet på 1 MW årligt vil kunne producere).

2.1.2.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ændring

Det foreslås at udvide den gældende ordning for fjernvarmenet, der forsynes med decentralt naturgasbaseret kraftvarme således, at yderligere 50 fjernvarmenet med de højeste varmepriser vil kunne erstatte denne produktion med biomassebaseret varmeproduktion op til 8000 MWh årligt (dvs. den varmemængde som et anlæg med en kapacitet på 1 MW årligt vil kunne producere). Derfor skal den gældende regulering udvides til at omfatte de fjernvarmenet, hvis priser er blandt enten de 43 højeste pr. 15. august 2014, jf.

Energitilsynets varmeprisstatistik, eller de 43 højeste i gennemsnit, jf. Energitilsynets varmeprisstatistik over årene 2012, 2013 og 2014. Der er mange fjernvarmenet, der både er blandt de 43 højeste pr. 15. august 2014 og blandt de 43 højeste over årrækken 2012-2014. I alt er der tale om 50 fjernvarmenet.

Såvel de 35 fjernvarmenet, der er omfattet af den gældende ordning, som de 50 yderligere fjernvarmenet vil have mulighed for biomasseforsyning op til 8000 MWh årligt. En liste over de i alt 85 fjernvarmenet, som vil kunne gøre brug af biomasseforsyningsordningen findes i bemærkningerne til forslaget § 1, nr. 2.

De decentrale kraftvarmeværker modtager en særlig støtte til naturgasbaseret elproduktion, grundbeløbet, som ifølge den energipolitiske aftale fra 29. marts 2004 udløber i 2019. En anden støtteform til de decentrale kraftvarmeværkers elproduktion, treledstariffen, skal på ny statsstøttegodkendes i EU i november 2015. Ifølge EU's nye miljørammebestemmelser kan treledstariffen ikke forventes at blive godkendt, hvorfor ordningen udfases i november 2015. De værker, som modtager treledstarif, kan i stedet få støtte i form af grundbeløbet frem til 2019. Når grundbeløbet bortfalder, vil flere decentrale værker kunne opleve stigende varmepriser. Risikoen er særlig stor på de naturgasbaserede kraftvarmeværker, der i forvejen har en trængt økonomi.

Når støtten til naturgasbaseret elproduktion ophører, vil der være et incitament til skifte væk fra naturgas til biomasse, varmepumper og sol. Da forsyningssikkerhedsafgiften og afgiftsstigningerne på fossile brændsler fra forårspakke 2.0 blev afskaffet i Vækstpakke 2014, medførte disse initiativer samlet set faldende fjernvarmepriser for langt de fleste varmekunder. I finansloven for 2015 er ydet særlig støtte til fremme af værkers omstilling til store varmepumper. Det sker dels i form af anlægsstøtte til pilot- og demonstrationsprojekter, og dels til et rejsehold der skal vejlede de enkelte værker. For yderligere at imødekomme de mindste og mest sårbare fjernvarmenet, gives yderligere 50 fjernvarmenet, der typisk forsynes med naturgasbaseret kraftvarme, med de højeste varmepriser mulighed for at etablere en 1 MW biomassekedel, hvilket forventes at kunne nedbringe deres varmepriser betydeligt.

2.1.3. Indberetning af standardkontoplaner i elektronisk form

2.1.3.1. Gældende ret

Efter gældende regler i § 22 kan der stilles krav om anmeldelse af standardkontoplaner til Energitilsynet. Desuden giver § 23 d klima-, energi- og bygningsministeren mulighed for at pålægge varmeforsyningsvirksomheder at udlevere nærmere angivne oplysninger om produktions- og driftsmæssige forhold og de købte og solgte ydelser.

Det fremgår ikke udtrykkeligt af disse bestemmelser, at der kan stilles krav om elektronisk udlevering af kontoplaner eller andre oplysninger.

2.1.3.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ændring

Lovforslaget muliggør, at der kan fastsættes regler om, at varmeforsyningsvirksomheder leverer oplysninger om produktions- og driftsmæssige forhold eller kontoplaner i elektronisk form. Dette er hensigtsmæssigt i forbindelse med den benchmarking, der som opfølgning af *Danmark i arbejde - vækstplan for energi og klima* fra oktober 2013 skal foretages i fjernvarmesektoren.

2.1.4. Øvrige ændringer

2.1.4.1. Gældende ret

Lovens § 20, stk. 1, som indeholder prisreguleringens hovedregel, fastsætter, at der kun må indregnes nødvendige omkostninger i varmeprisen. Hvis en virksomhed udøver flere aktiviteter end dem omfattet af prisreguleringen, indebærer kravet om den omkostningsbestemte pris, at aktiviteterne som udgangspunkt skal holdes selskabsmæssigt adskilt. Denne praksis er udviklet af Energitilsynet. Der er en undtagelse fra kravet om selskabsmæssigt adskillelse for sideordnede aktiviteter, der er nært tilknyttet aktiviteterne omfattet af prisreguleringen. På kraft-varme-anlæg med en forenet produktion af varme og el på samme fysiske anlæg, der er omfattet af varmeforsyningsloven, er det efter Energitilsynets praksis under visse betingelser muligt at føre ét regnskab for begge ydelser. En betingelse herfor er, at et eventuelt overskud fra den kommercielle ydelse anvendes til at nedsætte varmeprisen.

Varmeforsyningsloven indeholder ikke bestemmelser, der regulerer opsigelsesvarsel eller bindingsperiode ved varmeaftaler, eller regler for afbrydelse af varmforsyningen. Det reguleres i dag alene af den generelle forbrugerlovgivning, som bl.a. omfatter aftaleloven, forbrugerftaleloven, købeloven, markedsføringsloven og e-handelsloven. Desuden udgiver Dansk Fjernvarme vejledninger om fastsættelse af tariffer og betingelser for levering af ydelser omfattet af prisreguleringen, jf. varmforsyningslovens § 22 a, som Energitilsynet fører tilsyn med.

2.1.2.1 Ministeriets overvejelser og den foreslåede ændring

Det foreslås at fastsætte regler om selskabs- og regnskabsmæssig adskillelse i lov om varmforsyning. De foreslåede regler bygger delvis videre på den af Energitilsynet fastsatte praksis, men delvis vil der være tale om en ændring af den gældende praksis. Efter de foreslåede regler vil der altid skulle ske en regnskabsmæssig adskillelse, hvis varmen produceres sammen med et andet produkt såsom el eller køling. Kraft-varme-anlæg omfattet af varmforsyningsloven vil således ikke længere have mulighed for at føre et regnskab for el og varme.

Energitilsynet har udviklet praksis for unkladelse af den regnskabsmæssige adskillelse i en periode, hvor el også var underlagt en hvile i sig selv-regulering. I en lang periode har denne praksis klart været til fordel for varmførbrugerne, også da el blev markedsgjort. Eftersom elproduktion ikke er prisreguleret i dag og elpriserne er blevet lavere, er denne praksis ikke længere nødvendigvis til fordel for varmførbrugerne og kan faktisk udgøre en risiko for, at varmførbrugerne kommer til at dække tab på el siden.

Fremover vil alene anlæg, der leverer det samme produkt til forskellige formål, såsom varme eller gas til såvel rumvarme- som procesformål, have mulighed for at unklade en regnskabsmæssig adskillelse af rumvarme fra procesvarme. En forudsætning herfor er, at hele produktionen bliver omfattet af prisreguleringen. Ved rumvarmeformål forstås bygningers opvarmning eller forsyning med varmt brugsvand. Ved procesvarmeformål forstås alle andre formål en rumvarmeformål. Der kan eksempelvis tænkes på levering af varme til et vaskeri eller til tørring af hø. Ved biogas betragtes typisk levering til opgradering og injicering i naturgasnettet som et formål, der ikke er rumformål og dermed ikke er omfattet af varmforsyningsloven.

Eksisterende virksomheder, der i dag ikke holder aktiviteter omfattet af prisreguleringen regnskabsmæssigt adskilt fra andre ydelser, vil få en overgangsperiode til 1. januar 2017 for at foretage den regnskabsmæssige adskillelse, som forslaget vil forpligte dem til.

Det foreslås desuden at skabe hjemmel til, at klima-, energi- og bygningsministeren vil kunne fastsætte regler om bl.a. afbrydelse, opsigelsesvarsel og bindingsperiode. Ankenævnet på Energiområdet har vurderet det hensigtsmæssigt, at der på varmeområdet ville kunne stilles krav om forsyningsafbrydelse, som er i overensstemmelse med de krav, som landets fogedretter stiller. Der er desuden opstået usikkerhed om, hvorvidt varmforsyningsvirksomheder, som har fået tildelt et forsyningsområde efter godkendelse i medfør af varmforsyningsloven og dermed er forpligtet til at forsyne alle ejendomme i området, er omfattet af forbrugerftalelovens krav om opsigelsesvarsel og bindingsperiode, hvorfor det kan blive nødvendigt med en tydeliggørelse herom.

2.2. Byggeloven

2.2.1. Gældende ret

Efter byggelovens § 6 kan der i bygningsreglementet fastsættes regler om forbud mod installation af (fossil-baserede) olie- og naturgasfyr til bygningsopvarmning i såvel ny som bestående bebyggelse. Det er dermed ikke muligt at forhindre installation af andre former for fossil opvarmning som f.eks. kul- eller koksforbrænding.

2.2.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ændring

Med energiaftalen af den 22. marts 2012 blev det aftalt, at der fra 2013 indføres stop for installation af olie- og naturgasfyr i nye bygninger, og at det fra 2016 ikke længere skal være muligt at installere olieforbrænding i eksisterende bygninger i områder med fjernvarme eller naturgas som alternativ.

På baggrund af energiaftalen, er der tidligere tilvejebragt hjemmel i byggeloven til at forbyde installation af olie- og naturgasfyr til bygningsopvarmning i såvel nye som eksisterende bygninger. Det har imidlertid vist sig nødvendigt at præcisere denne hjemmel for at sikre kompatibilitet med EU's principper om varernes frie bevægelighed. Med den foreslåede præcisering gøres det muligt at fastsætte regler om, at bygningsopvarmning i nye og eksisterende bygninger skal baseres på vedvarende energi. På den måde gøres hjemlen i byggeloven teknologiafhængig, så bygningsejere får mulighed for at installere den opvarmningsform, der passer det pågældende byggeri bedst, forudsat at opvarmningsformen er baseret på vedvarende energi. Det betyder samtidig, at det bliver tydeliggjort, at der kan installeres f.eks. naturgasfyr, der anvender VE-gas som f.eks. biogas.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

3.1. Konsekvenser for statsprovenuet

Udvidelsen af ordningen for biomasseforsyning af udvalgte fjernvarmenet vil medføre et provenutab på 10-15 mio. kr. årligt.

Ændringen af byggeloven er en præcisering af den gældende hjemmel i byggelovens § 6, stk. 1, nr. j, og vurderes derfor ikke at få konsekvenser for statsprovenuet.

3.2. Konsekvenser for Energitilsynet og Energiklagenævnet

Det forventes, at dette lovforslags ændringer vedrørende garantistillelse for varmedelen af anlæg med forenet produktion, såsom køle-/varmeanlæg, kraft-varme-anlæg eller rum-/procesvarmeanlæg, medfører et øget ressourcebehov i Energitilsynet. Energitilsynet vil ikke kunne træffe afgørelse om kommunal garantistillelse – det har Statsforvaltningen eller domstolene kompetence til – men Energitilsynet kan træffe afgørelse om omkostningsfordeling og det forventes, at Energitilsynet kan få flere sager om omkostningsfordeling som følge af de foreslåede regler.

En kommune vil alene kunne stille garanti for hele virksomheden, hvis et eventuelt overskud på den kommercielle del af virksomheden (el eller procesvarme) forbliver i virksomheden eller anvendes til at nedsætte varmepriserne. Hvis virksomheden vil tjene på den kommercielle aktivitet, kan der alene stilles kommunal garanti til varmedelen. Hvis kraft-varme-anlægget ikke er omfattet af varmforsyningsloven, vil garantistillelse efter denne lov desuden altid skulle begrænses til varmedelen. Det samme gælder for kombinerede køle-/varmeanlæg, hvor det efter lov om fjernkøling er forbudt at stille garanti til køling. Hvis reglerne alene tillader garantistillelse for varmedelen, kan det medføre et forøget antal sager om omkostningsfordeling hos Energitilsynet. Ved varmedelen forstås nemlig den del af investeringerne i anlægget eller driftsaktiviteter, der vil kunne indregnes i varmepriserne. Det vil således være den omkostningsfordeling, som virksomheder med forenet produktion skal foretage efter prisreguleringen i varmforsyningsloven, der afgør omfanget af det lånebeløb, der kan stilles garanti for. Varmeproducenter vil som udgangspunkt selv kunne foretage omkostningsfordelingen. Det kræver ikke Energitilsynets forudgående godkendelse. I sager, hvor varmeproducenten og dens varmeaftager er uenige i den måde, som fællesomkostningerne bliver fordelt på, vil sagen dog kunne forelægges Energitilsynet, som vil kunne træffe afgørelse herom. Det kan derfor forventes, at Energitilsynet får flere sager om omkostningsfordeling, ikke alene i forbindelse med sager om prisfastsættelsen, men også i forbindelse med sager, hvor en kommune vil stille en garanti.

Desuden skal varme efter de foreslåede regler altid holdes mindst regnskabsmæssigt adskilt fra de ydelser, som varmen kan produceres sammen med, medmindre der er tale om procesvarme. Det vil ikke længere være tilladt at føre et regnskab. Det vil yderligere kunne medføre, at Energitilsynet får sager om fordeling af omkostninger, når de anlæg, der i dag har et regnskab, nu skal fordele omkostninger over to regnskaber.

Sekretariatet for Energitilsynet har oplyst, at det kræver ca. 0,5 årsværk til at behandle en sag om omkostningsfordeling. Det antages dog, at sagsbehandlingen kan lettes ved fastsættelse af reglerne om omkostningsfordeling i medfør af § 20, stk. 3, i lov om varmforsyning, som ikke er udmøntet i dag.

En kommunal garantistillelse vil f.eks. kunne være relevant ved finansiering af etablering eller ændring af et anlæg og ved finansiering af driftsaktiviteter. Der i dag ca. 285 kraft-varme-anlæg omfattet af varmforsyningsloven, enkelte kombinerede køle-/varmeanlæg og 30 kraft-varme-anlæg med eleffekt på

mere end 25 MW, der er omfattet af lov om elforsyning. Det antages, at alle virksomheder i mere eller mindre omfang producerer både rum- og procesvarme.

Det forventes ikke, at der vil blive etableret mange nye kraft-varme-anlæg i de kommende år, men anlæggene vil nok skulle renoveres ca. hvert tyvende år. Hvis det antages, at et eksisterende anlæg skal foretage en renovering hvert tyvende år, vil der være tale om ca. 15 potentielle sager om året. Hvis det antages, at ca. 20 pct. af disse sager vil blive indbragt for Energitilsynet, betyder det ca. 3 sager om året. Desuden forventes det, at der vil være 2-3 etableringer eller renoveringer af kombinerede køle-/varmeanlæg, proces-/rumvarmeanlæg eller affaldsforbrændingsanlæg om året, hvoraf det ligeledes antages, at kun en del vil blive forelagt Energitilsynet. Hvis det desuden antages, at man for lån til etablering eller renovering af disse anlæg vil forsøge at opnå en kommunegaranti, så vil Energitilsynet potentielt kunne få ca. 3-4 sager om året.

Det skønnes derfor, at lovforslaget vil kunne øge ressourcebehovet i Sekretariatet for Energitilsynet med i alt ca. 2 årsværk om året. Hvis der bliver fastsat regler om omkostningsfordeling, forventes det, at ressourcebehovet vil kunne reduceres med ca. 0,5-1 årsværk.

Hvis der tages udgangspunkt i, at et årsværk i Energitilsynet inkl. overhead koster ca. 800.000 kr., vil det gebyr, som varmforsyningsvirksomhederne betaler, skulle forhøjes med 5 pct. for hvert årsværk. Det forventes, at det gebyr, som vil blive opkrævet til dækning af udgifterne til Energitilsynets opgaver, i 2015 vil være ca. 140 kr. per TJ. Hvis dette gebyr skal forhøjes med 10 pct., vil dette betyde en stigning af gebyret med 14 kr. per TJ til 154 kr. per TJ.

Energitilsynets afgørelser om omkostningsfordeling vil kunne påklages til Energiklagenævnet. Det skønnes derfor, at lovforslaget vil kunne medføre et begrænset øget ressourceforbrug for Energiklagenævnet, der vil blive afholdt inden for Klima-, Energi- og Bygningsministeriets eksisterende rammer.

Ændring af byggeloven vil ikke have økonomiske eller administrative konsekvenser for Energitilsynet eller Energiklagenævnet.

3.3. Konsekvenser for kommunerne

Det forventes, at lovforslaget vil skabe øget klarhed om reglerne om kommuners hjemmel til varetagelse af kollektiv varmforsyningsvirksomhed, herunder garantistillelse. Kommuner vil med forslaget nemmere kunne afgøre, om der er mulighed for at stille kommunegaranti, og under hvilke forudsætninger.

Ændringen af byggeloven er en præcisering af den gældende hjemmel i byggelovens § 6, stk. 1, nr. j, og vurderes derfor ikke at få konsekvenser for regioner og kommuner.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Det forventes, at erhvervslivet med lovforslaget vil få en større sikkerhed om de økonomiske rammer for projekter for kollektiv varmforsyning, som kan fremme investeringer og gennemførelse af projekter. Lovforslaget klargør de økonomiske rammer ved fastsættelse af reglerne om kommuners adgang til varetagelse af og garantistillelse for kollektiv varmforsyning. Forslaget udvider mulighederne for kommunal garantistillelse til private kraft-varme-anlæg omfattet af elforsyningsloven og det kan være gunstig for erhvervslivet.

De foreslåede ændringer vil medføre en begrænset forhøjelse af varmepriserne. Det skyldes bl.a., at merudgifterne for Energitilsynet som følge af lovforslaget vil blive gebyrfinansieret og dette gebyr vil kunne indregnes i varmepriserne. Der er tale om en begrænset forøgelse af det gebyr, der opkræves i dag. Hvis dette gebyr, som det forudsættes i de almindelige bemærkninger afsnit 3.2, skal forhøjes med 10 pct., vil dette betyde en stigning af gebyret med 14 kr. per TJ til 154 kr. per TJ. De ekstra omkostninger vil ligeledes påvirke varmepriserne for den enkelte forbruger. Konsekvenserne skønnes dog ikke at være væsentlige, da der vil blive tale om en meromkostning på omkring 1 kr. årligt for en typisk husstand. Yderligere 50 fjernvarmenet med de højeste priser, der typisk forsynes af et decentralt kraftvarme, vil få mulighed for at etablere en biomassekedel på maksimalt 1 MW (eller 8000 MWh årligt). Det vil bidrage med selskabsøkonomiske og brugerøkonomiske fordele. Fordelen ved at erstatte naturgas med afgiftsbeholdt biomasse vil typisk reducere varmeprisen med 3.000 - 4.000 kr. årligt for en husstand.

Ændringen af byggeloven er en præcisering af den gældende hjemmel i byggelovens § 6, stk. 1, nr. j, og vurderes derfor ikke at få yderligere økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget har ikke administrative konsekvenser for borgerne.

6. Miljømæssige konsekvenser

Den foreslåede udvidelse af muligheden for biomasseforsyning af udvalgte fjernvarmenet, der i dag forsynes med decentral naturgasbaseret kraftvarme, forventes at have en positiv miljøeffekt. Hvis yderligere 50 fjernvarmenet etablerer en biomassekedel på maksimalt 1 MW, vurderes det at reducere CO₂-udledningen med 0,06 mio. ton.

Ændringen af byggeloven er en præcisering af den gældende hjemmel i byggelovens § 6, stk. 1, nr. j, der giver mulighed for at stille krav om anvendelse af vedvarende energi ved installation af bygningsopvarmning, og vurderes derfor ikke at få yderligere miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Forslaget fastsætter nationale regler om kommuners adgang til bl.a. garantistillelse for fjernvarme- og kølingsvirksomhed. Garantistillelse kan indebære støtte og er i så fald omfattet af EU-reglerne om statsstøtte. Dette lovforslag indebærer ikke en undtagelse på statsstøttereglerne. Det betyder, at en kommunal garantistillelse både skal overholde de regler, der er fastsat herom i den nationale lovgivning, og EU-reglerne om statsstøtte. Kommunerne har ansvar for at sikre, at den garanti, de vil stille, er forenelig med statsstøttereglerne.

F.eks. kan statsstøttereglerne medføre, at garantien højst må vedrøre 80 pct. af lånebeløbet og at der desuden skal opkræves en garantiprovision. Afhængig af en virksomheds kreditværdighed skal garantiprovisionen efter Kommissionens meddelelse af den 20. juni 2008 om anvendelse af EF-traktatens artikel 87 og 88 (i øvrigt nu artikel 107 og 108) på statsstøtte i form af garantier (2008/C155/02) ligge på mellem 0,4 pct. for garantistillelse for virksomheder med meget stærke betalingssevne (AAA eller AA vurdering) og mindst 3,8 pct. ved garantistillelse for virksomheder, hvor det er sandsynligt, at betalingssevnen forringes af negative forhold. Det kan f.eks. gælde små og mellemstore virksomheder, der ikke tidligere har fået en kreditvurdering, eller hvis vurdering er baseret på balancen, såsom virksomheder med særligt formål eller nystartede virksomheder. Provisionen kan i så fald dog aldrig være lavere end den, der gælder for moderselskabet.

Hvis en garantistillelse sker i overensstemmelse med de rammer, som er fastsat i Kommissionens meddelelse, er der ikke tale om statsstøtte og det skal i så fald ikke notificeres. Ønsker en kommune at stille en garanti ud over disse rammer, vil garantistillelse kunne betragtes som statsstøtte og skal det notificeres. I tilfælde af, at notifikation er påkrævet efter EU-reglerne, er der stadig mulighed for at tilskuddet eller garantistillelsen vurderes at være forenelig med statsstøttereglerne, f.eks. under gruppeforordningen eller miljørammebestemmelserne. Disse regler tillader f.eks. under visse forudsætninger støtte til højeffektiv kraftvarme, fjernvarme eller fjernkøling.

Kommuner, der er usikre på, om den garantistillelse, de overvejer, er forenelig med statsstøttereglerne, skal notificere sagen til Kommissionen i overensstemmelse med de regler, der gælder herfor, herunder at notifikation skal ske forinden den pågældende støtteordning iværksættes.

Den foreslåede regulering af kommunernes hjemmel til varetagelse af varmforsyningsvirksomhed bygger videre på de principper, der i dag er fastlagt i kommunalfuldmagtsreglerne, herunder om, at kommuner som udgangspunkt ikke må drive virksomhed med fortjeneste for øje. Derfor antages det ikke i overensstemmelse med varmforsyningslovens regler om garantistillelse, at en kommune opkræver en større garantiprovision end statsstøtteregler forpligter til. Opkrævning af garantiprovisionen må alene ske til at dække kommunens risiko ved garantistillelse, men det må ikke anvendes til at få en fortjeneste.

Med den foreslåede ændring af byggeloven tilvejebringes der hjemmel til, at der i bygningsreglementet kan fastsættes regler om installation af vedvarende energi til bygningsopvarmning. Der er tale om en præcisering af de gældende regler, som giver mulighed for at forbyde installation af olie- og naturgasfyr. Med den foreslåede ændring gøres hjemlen i byggeloven teknologiafhængig, så bygningsejere får mulighed for at installere den opvarmningsform, der passer det pågældende byggeri bedst, forudsat at opvarmnings-

formen er baseret på vedvarende energi. Præciseringen sker for at sikre bestemmelsens kompatibilitet med EU's principper om varenes frie bevægelighed.

8. Høring

Et udkast til lovforslaget har i perioden fra den 6. februar 2015 til 4. marts 2015 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer:

Aalborg Portland A/S, Advokatrådet –Advokatsamfundet, Altinex Oil Denmark A/S, Akademisk Arkitektforening, Affald Danmark, Autoriserede Kølefirmaers Brancheforening, Ankenævnet på Energiområdet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsgiverne, Bioenergi Tønder, Boligselskabernes Landsforening, Brancheforeningen for Biogas, Brancheforeningen for bygningsagkyndige og energikonsulenter, Brancheforeningen for Decentral Kraftvarme, Brancheforeningen for Husstandsvindmøller, Branchen Forbrugerelektronik, Bygge-, Anlægs- og Trækartellet (BATT-kartellet), BIPS – Byggeri, Informationsteknologi, Produktivitet og Samarbejde, Byggecenter, Byggeriets Evaluerings Center, Bygherreforeningen i Danmark, Byggeskadefonden, Cepos, CO-industri, Concito, Dajolka, DAKA, Dakofo, Danmarks Statistik, DANAK (Den Danske Akkrediterings og Metrologifond), Danisco - Genencor, Danish Operators, Danmarks Jægerforbund, Danmarks Naturfredningsforening, Danmarks Rederiforening, Danmarks Teknisk Universitet (DTU), Danmarks Vindmølleforening, Dansk Arbejdsgiverforening (DA), Dansk Biotek, Dansk Byggeri, Dansk Center for Lys, Dansk Energi, Dansk Energibranche forening (DEBRA), Dansk Erhverv, Dansk Fjernvarme, Dansk Gartneri, Dansk Gas, Dansk Gasteknisk Center (DGC), Dansk Geotermi Aps, Dansk Ornitologisk Forening, Dansk Skovforening, Dansk Standard, A/S Dansk Shell, Dansk Solvarmeforening, Dansk Transport og Logistik (DLTL), Dansk Varefakta Nævn, Dansk Varme Service, Dansk Ventilation, Danske Advokater, Danske Arkitektvirksomheder, Dansk Metal, Danske Regioner, Danske Udlejere, DANVA (Dansk Vand- og Spildevandsforening), Datatilsynet, De frie energiselskaber, De Grønne, DELTA Dansk Elektronik, Det økologiske Råd, DI ITEK, DI – Organisation for erhvervslivet, DONG Energy A/S, DTU – Afdelingen for myndighedsbetjening, Ejendomsforeningen Danmark, Emmelev Mølle, Energi- og olieforum. dk, Energiforbrugeren, Energiforum Danmark, Energiklagenævnet, Energitilsynet, Energitjenesten, E.ON Danmark A/S, Fagligt Fælles Forbund (3F), Finansrådet, Forbrugerrådet, Foreningen Danske Kraftvarmeverker, Foreningen af fabrikker og importører af elektriske belysningsarmaturer (FABA), Foreningen af fabrikker og importører af elektriske husholdningsapparater (FEHA), Foreningen af Rådgivende Ingeniører (FRI), Foreningen for Slutbrugere af Energi, Foreningen af Varmepumpefabrikker i Danmark, Frederiksberg Kommune, Frie Elforbrugere, FSR Danske revisorer, GasTech, Greenpeace, GTS (Godkendt Teknologisk service), Grundfos, Hess ApS, HMN Naturgas I/S, HOFOR, Håndværksrådet, Hveiti, Inbicon, Indukraft Sekretariatet c/o Dansk Industri, Ingeniørforeningen i Danmark (IDA), Institut for produktudvikling (IPU), Intelligent Energi, ITBranchen, Kalk og Teglværksforeningen, KOOPERATIONEN, KTO - Kommunale Tjenestemænd og Overenskomstansatte, KL, KL - Økonomisk sekretariat, Københavns Kommune, Københavns Kommune - Teknik- og Miljøforvaltningen, Københavns Kommune – Økonomiforvaltningen, Landbrug & Fødevarer, Landsorganisationen i Danmark (LO), LCA Center, Landsbyggefonden, Mellempolitisk Samvirke, Mærsk Olie og Gas A/S, Naturgas Fyn, Neas Energy A/S, NOAH Energi og Klima, Nordisk Folkecenter for Vedvarende Energi, Novozymes, Organisationen for Vedvarende Energi, Partnerskabet for brint og brændselsceller, Realkreditforeningen, Realkreditrådet, Reel Energi Oplysning (REO), Registreringsordningen for energisynskonsulenter, RenoSam, Risø (DTU), Rockwool A/S, Sammensluttede Danske Energiforbrugere, Samvirkende Energi- og Miljøforeninger, Shell, Statens Byggeforsknings Institut, Statoil Gazelle A/S, Tekniq, Teknologisk Institut, Teleindustrien, Uafhængige Bygningsagkyndige og Energikonsulenter, Varmepumpeordningen, Varmepumpefabrikantforeningen, Vattenfall A/S, VedvarendeEnergi, VELTEK – VVS- og El-Tekniske Leverandørers Brancheforening, Verdens Skove, Vindeenergi Danmark, Vindmølleindustrien, WWF Verdensnaturfonden, Østkraft og Aalborg Universitet.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindre udgifter	Negative konsekvenser/ merudgifter
Økonomiske konsekvenser for staten, regioner og kommuner		Udvidelse af ordningen for biomasseforsyning af udvalgte fjernvarmenet forventes at medføre et mindre afgiftsprodukt på 10-15 mio. kr. Lovforslaget medfører begrænsede merudgifter hos Energitilsynet, som bliver gebyrfinansieret. Et eventuelt øget ressourceforbrug for Energiklagenævnet vil blive afholdt inden for Klima-, Energi- og Bygningsministeriets eksisterende rammer.
Administrative konsekvenser for staten, regioner og kommuner	Regler om kommuners adgang til varetagelse af og garantistillelse for kollektiv varmforsyning vil skabe større klarhed og vil gøre det nemmere for kommuner at anvende og håndtere disse regler.	
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	De økonomiske rammer for investeringer i kollektive varmforsyningsanlæg tydeliggøres. Udvidelse af ordningen for biomasseforsyning af udvalgte fjernvarmenet forventes at medføre, at varmeprisen for en typisk parcelhusejer tilsluttet disse net reduceres med 3.000 - 4.000 kr. årligt per husstand.	Lovforslaget vil kunne medføre en mindre forhøjelse af varmepriserne på ca. 1 kr. årligt for en gennemsnitlig husholdning på grund af merudgifter i Energitilsynet.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen.	Ingen.
Miljømæssige konsekvenser	Udvidelse af ordningen for biomasseforsyning af udvalgte fjernvarmenet forventes at medføre en reduktion af CO ₂ -udledningen med 0,06 mio. ton.	
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen.	Ingen.
Forholdet til EU-retten	Garantistillelse kan indebære støtte og er dermed omfattet af EU-reglerne om statsstøtte. Ændringen af byggeloven er en præcisering af den gældende bestemmelse vedrørende bygningers opvarmningsform. Præciseringen har til hensigt at sikre overensstemmelse med princippet om varernes frie bevægelighed.	

*Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser***Til § 1**

Til nr. 1

(§§ 2 b - 2g)

Forslaget indeholder regler om kommunernes adgang til at varetage kollektiv varmforsyningsvirksomhed (§ 2 b), specifikke regler om priser (§ 2 c) og om at stille garanti for varmforsyningsvirksomhed (§§ 2 d og 2 e) og regler for udøvelse af tilknyttede aktiviteter (§ 2 f). Klima-, energi- og bygningsministeren kan fastsætte nærmere regler og dispensere fra reglerne (§ 2 g).

Der er delvis tale om en lovfæstelse af de gældende regler, der følger af kommunalfuldmagten, og delvis om præcisering og supplerung af disse regler. Reglerne i lov om varmforsyning regulerer herefter udtømmende kommuners adgang til at varetage opgaver vedrørende varmforsyningsvirksomheder, herunder bl.a. garantistillelse for sådan virksomhed.

De foreslåede bestemmelser giver kommuner mulighed for at varetage og stille garanti for kollektiv varmforsyningsvirksomhed og forsyning med geotermisk varme. Kommuner kan således godt beslutte ikke at ville varetage varmforsyningsvirksomhed eller stille garanti for sådan virksomhed. Levering af procesvarme kan være en del af den kommunale varmforsyning og står ikke i vejen for garantistillelse, hvis procesvarmen udgør højst 50 pct. af den totale årligt leverede varmemængde og drives sammen med rumvarmen efter prisreguleringen, jf. den foreslåede bestemmelse i lovens § 20 c, stk. 3.

De kommunale varmforsyningsvirksomheder skal, ligesom andre virksomheder omfattet af lov om varmforsyning, overholde regler om eksempelvis projektgodkendelse og priser. Desuden skal varetagelsen af varmeopgaver eller garantistillelse for varmforsyningsvirksomheder ske indenfor eventuelle rammer fastsat i anden lovgivning. Der kan f.eks. være emissionskrav i miljølovgivningen. Garantistillelse kan desuden indeholde et støtteelement. I så fald skal EU-reglerne om statsstøtte overholdes. Der henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 7.

(§ 2 b)

Kommuner har efter den foreslåede bestemmelse i lovens § 2 b, *stk. 1*, hjemmel til at varetage kollektiv varmforsyningsvirksomhed omfattet af varmforsyningslovens § 2 (§ 2 b, *stk. 1*, nr. 1) og virksomhed til indvinding af geotermisk energi omfattet af lov om anvendelse af Danmarks undergrund (§ 2 b, *stk. 1*, nr. 2). Desuden har kommuner hjemmel til at levere varmt vand, damp eller gas bortset fra naturgas til andre formål end til bygningers opvarmning og forsyning med varmt vand (§ 2 b, *stk. 1*, nr. 3), hvis dette sker som en del af den kollektive eller geotermiske varmforsyning og efter samme prisregulering.

Den bestemmelse, som foreslås at blive fastsat i lovens § 2 b, *stk. 1*, nr. 1, vedrører varetagelse af kollektiv varmforsyningsvirksomhed. Denne virksomhed er defineret i lovens § 2. Lovens § 2 nævner som kollektive varmforsyningsanlæg bl.a.: biogas- og brintanlæg, varmetransmissions- og -distributionsnet, varmeproduktionsanlæg (herunder kombinerede køle-/varmeanlæg og kraft-varme-anlæg med en eleffekt på 25 MW eller derunder), og blokvarmecentraler.

Efter lovens § 2 skal virksomheden drive de nævnte anlæg med det formål at levere energi til bygningers opvarmning og forsyning med varmt vand. Varmepumper til kombineret produktion af varme og køling og kraft-varme-anlæg med en eleffekt på 25 MW eller derunder er udtrykkelig nævnt i bestemmelsen og derfor vil kommunen også have hjemmel til at drive disse anlæg, selv om disse anlæg ikke alene vil have varmforsyning som formål. Desuden udelukker bestemmelsen ikke, at en kommune vil kunne drive kollektive varmforsyningsanlæg ejet af elforsyningsvirksomheder omfattet af elforsyningsloven, der udnytter spildvarme fra elproduktionen. Hvis en elproduktionsvirksomhed har anlæg til udnyttelse af varme, såsom f.eks. varmetransmissions- og distributionsnet eller ren varmeproducerende spids- og reserbelastkedler, og virksomheden driver disse anlæg med det formål at levere rumvarme og varmt brugs-

vand, er der tale om kollektive varmforsyningsanlæg, som kommunen efter den foreslåede § 2 b, stk. 1, nr. 1, har hjemmel til at etablere og drive.

Den foreslåede bestemmelse i lovens § 2 b, stk. 1, nr. 2, giver kommuner hjemmel til at varetage virksomhed til indvinding af geotermisk energi, hvis det sker med det formål at levere energi til bygningers opvarmning og forsyning med varmt vand. Kollektive varmforsyningsanlæg omfatter efter lovens § 2, stk. 4, ikke geotermianlæg, hvis de er reguleret i lov om anvendelse af Danmarks undergrund. Baggrunden for denne bestemmelse er at nedbringe den administrative belastning for disse anlæg at skulle blive godkendt både efter undergrundsloven og efter varmforsyningsloven. Der er ikke grund til, at kommuner ikke skal have hjemmel til at producere rumvarme og varmt brugsvand ved anvendelse af vedvarende energianlæg som geotermianlæg.

Varmeforsyningslovens formål er at regulere anvendelse af energi til bygningers opvarmning og forsyning med varmt brugsvand, også kaldt: rumvarmeformål. En kommune vil ikke kunne varetage varmforsyningsvirksomhed, hvis hovedformålet ikke er levering af rumvarme eller varmt brugsvand (det varme vand fra hanen i køkken og badeværelse). Det gælder både virksomhed omfattet af varmforsyningslovens § 2 og virksomhed til indvinding af geotermisk energi. Opvarmet vand eller damp kan eksempelvis også anvendes til procesformål, f.eks. til at levere varme til et gartneri, damp til et vaskeri eller til industrielle processer (fremstilling af papir, keramik eller medicin m.v.). En kommune vil ikke med hjemmel i § 2 b, stk. 1, nr. 1 eller 2, kunne varetage eller deltage i en landbrugs- eller industrivirksomhed, der driver anlæg hovedsagelig til procesformål.

En kommunal virksomhed vil dog godt kunne forsyne proceskunder, dvs. kunder, der vil anvende varme eller gas til procesformål, jf. § 2 b, stk. 1, nr. 3. Denne bestemmelse tillader, at kommuner varetager virksomhed til levering af varmt vand, damp eller gas (bortset fra naturgas) til andre formål end bygningers opvarmning og forsyning med varmt vand. Adgangen til varmforsyning til andre formål end rumvarmeformål, er underlagt nogle betingelser, som alle skal være opfyldt. For det første skal levering til disse andre formål, såsom procesformål, sker i samproduktion med rumvarme. For det andet må procesvarmelevering ikke udgøre virksomhedens hovedformål. Det vil sige, at levering af procesvarme eller f.eks. biogas til opgradering må udgøre højst 50 pct. af virksomhedens totale årlige energiforbrug eller den totale årlige varmelevering. For det tredje skal aktiviteten udøves sammen med rumvarme uden regnskabsmæssig adskillelse og reguleret af prisbestemmelserne, jf. den foreslåede bestemmelse i § 20 c, stk. 3. Bestemmelsen står i øvrigt ikke i vejen for, at virksomheden forrenter indskudskapital, jf. § 20, stk. 2, eller optjener et overskud ved levering af vedvarende energi, jf. § 20 b, stk. 1.

Af den foreslåede § 2 b, stk. 1, fremgår det desuden, at kommunens opgavevaretagelse efter varmforsyningsloven skal ske med henblik på varmforsyning af kommunen. Det vil sige, at kommuners hjemmel efter varmforsyningsloven, ligesom i dag, som udgangspunkt er begrænset til varetagelse af varmforsyningen i kommunen. Det udelukker dog ikke, at kommunen kan etablere eller deltage i varmforsyningsvirksomhed, der er beliggende uden for kommunegrænsen, hvis denne virksomhed leverer varmforsyning i kommunen. Et produktionsanlæg kan således være beliggende uden for kommunegrænsen, men leverer varme til et net, der bl.a. forsyner områder i den pågældende kommune. Dette er ikke ualmindeligt i især de større forsyningsområder omkring f.eks. Aarhus og København. I så fald vil kommunen med hjemmel i lov om varmforsyning kunne engagere sig i det produktionsanlæg, som er med til at forsyne kommunen.

Den foreslåede bestemmelse tillader, at kommuners varetagelse af varmforsyningsvirksomhed kan ske i selskabsform. En kommune vil således kunne udøve varmforsyningsvirksomhed i et selvstændigt selskab med begrænset ansvar, som mange kommuner gør i dag. Kommunen kan være enejer af selskabet eller deltage i selskabet sammen med andre parter, f.eks. andre kommuner eller private virksomheder. En kommune kan have bestemmende indflydelse i et varmforsynings-selskab. Kommunen er ikke afskåret fra at deltage i selskabet, hvis dette ud over at varetage varmforsyning i kommunen også udfører varmforsyningsopgaver i andre kommuner.

Kommuner vil ligesom i dag også kunne udøve kollektiv varmforsyning i forvaltningen. Lovforslaget ændrer heller ikke på muligheden for at varmforsyningsopgaven varetages af kommunale fællesskaber, der reguleres efter § 60 i lov om kommunernes styrelse.

Den foreslåede bestemmelse i § 2 b, stk. 2, muliggør, at en kommune påtager sig forsyning af områder i andre kommuner, uden at disse andre kommuner nødvendigvis deltager i opgavevaretagelsen. Det har en kommune kun hjemmel til, hvis det sker som følge af gennemførelse af et godkendt varmemprojekt eller overtagelse af en virksomhed og anlægget udenfor kommunen er i fysisk forbindelse med den kommunale fjernvarmeforsyning.

Efter projektbekendtgørelsen påses blandt andet, at et område forsynes på en måde, der er samfundsøkonomisk bedst. Det kan forekomme, at det er samfundsøkonomisk bedst, at en varmeforsyningsvirksomhed i den ene kommune udvides, således at den også forsyner et område i en anden kommune. Hvis denne varmeforsyningsvirksomhed er kommunalt ejet, vil der i den foreslåede § 2 b, stk. 1, ikke være hjemmel til at kommunen gennemfører en sådan samfundsøkonomisk fornuftig udvidelse, idet den ikke sker med henblik på varmeforsyning af kommunen. Derfor åbner den foreslåede § 2 b, stk. 2, op for, at kommunale varmeforsyningsvirksomheder, ligesom ikkekommunale, kan udvides til at forsyne områder udenfor kommunegrænsen, hvis reglerne i projektbekendtgørelsen herfor er opfyldt og der er fysisk forbindelse mellem anlæggene i og udenfor kommunen. Bestemmelsen vil desuden tillade, at udvidelsen sker gennem overtagelse af en varmeforsyningsvirksomhed, hvis anlæg (delvis) ligger udenfor kommunen. Også i dette tilfælde forudsættes det, at der er fysisk forbindelse mellem anlæggene i og udenfor kommunen.

(§ 2 c)

En kommune har som udgangspunkt ikke uden udtrykkelig lovhjemmel mulighed for at drive virksomhed med fortjeneste for øje. Derfor er det fastlagt i den foreslåede bestemmelse i lovens § 2 c, stk. 1, at en kommune må gøre brug af prisreguleringens muligheder for at forrente indskudskapital eller indregne et overskud i varmepriserne efter reglerne i kapitel 4. F.eks. muliggør § 20, stk. 1, at der indregnes en forrentning af indskudskapital i varmepriserne og § 20 b tillader, at vedvarende energianlæg indkalkulerer et overskud. Det anses for hensigtsmæssigt, at de kommunale vedvarende energianlæg har samme muligheder og begrænsninger i forhold til prisfastsættelse som de ikkekommunale vedvarende energianlæg.

Det foreslås at fastlægge i lovens § 2 c, stk. 2, at kommunale kollektive varmeforsyningsanlæg, der udover varme også leverer elektricitet eller køling, skal levere disse ydelser på kommercielle vilkår i selvstændige selskaber med begrænset ansvar. Varmepumper til kombineret produktion af køling og varme og kraft-varme-anlæg med en eleffekt på 25 MW eller derunder er kollektive varmeforsyningsanlæg, jf. lovens § 2, stk. 1, nr. 3. Levering af elektricitet skal efter EU-reglerne og elforsyningsloven ske på markedsvilkår. Efter lov om fjernkøling skal kølingsvirksomhed udøves på kommercielle vilkår. Baggrunden herfor er efter bemærkningerne til fjernkølingsloven at forebygge, at kommercielle fjernkølingsvirksomheder bliver udsat for unfair konkurrence. Dette hensyn gør sig også gældende ved levering af køling fra en varmepumpe til kombineret produktion af køling og varme. Derfor er kommuners adgang til at drive køle-/varmeanlæg og kraft-varme-anlæg omfattet af varmeforsyningsloven, betinget af, at levering af køling og elektricitet sker på kommercielle vilkår.

En eventuel fortjeneste på el eller køling vil kunne anvendes til at nedsætte varmepriserne. Kommuner vil også have mulighed for at anvende en eventuel fortjeneste til andre formål, hvis der i øvrigt er hjemmel til det. Hvis de frie midler ikke anvendes indenfor virksomheden eller den concern, som virksomheden tilhører, kan anvendelse af midlerne alene ske efter modregning i bloktilskuddet, jf. § 15 i lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner. El og køling kan efter den foreslåede bestemmelse i lovens § 20 c, stk. 2, udøves i samme selskab som varmeaktiviteterne. El og køling skal dog holdes regnskabsmæssigt adskilt fra varmen. Der henvises til bemærkningerne til forslaget § 2, nr. 4 (varmeforsyningslovens §§ 20 c og d).

Den foreslåede bestemmelse i lovens § 2 c, stk. 3, fastlægger, at en kommunal varmeforsyningsvirksomhed ikke vil kunne gøre brug af muligheden efter regler i medfør af varmeforsyningslovens § 2, stk. 5, om at blive undtaget fra prisreguleringen. § 2 c, stk. 3, medfører, at kommunale varmeforsyninger, i modsætning til andre kollektive varmeforsyningsanlæg, ikke har mulighed for at søge om dispensation fra prisreguleringen, som ikkekommunale biogasanlæg eksempelvis kan. Hvor dette giver disse biogasanlæg mulighed for at levere gas til markedsprisen, vil kommunen ikke have hjemmel til at drive - eller yde garanti til, jf. nedenfor - biogasanlæg på kommercielle vilkår.

Begrænsningen er efter den foreslåede bestemmelse tilknyttet varetagelse af kollektiv varmforsyningsvirksomhed omfattet af § 2 i lov om varmforsyning og ikke også en kommunes varetagelse af virksomhed til indvinding af geotermisk energi omfattet af lov om anvendelse af Danmarks undergrund eller procesvarmelevering. Det bemærkes i den forbindelse, at det alene er biogasanlæg og blokvarmecentraler, der kan være undtaget fra prisreguleringen efter regler i varmforsyningslovens § 2, stk. 5. Derfor er den foreslåede bestemmelse ikke relevant i forhold til geotermianlæg eller procesvarmelevering.

Det vil efter den foreslåede bestemmelse dog være tilladt, at en kommune ejer og driver en blokvarmcentral, der er undtaget fra prisreguleringen. Efter reglerne i medfør af lovens § 2, stk. 5, er blokvarmcentraler, der udelukkende leverer varme til egne bygninger, undtaget fra prisreguleringen. Det vil f.eks. også gælde for kommunale blokvarmecentraler, der eksempelvis forsyner en kommunalejet børnehave. Det kræves ikke, at kommunen søger om at varmelevering fra centralen bliver undtaget fra prisreguleringen. Reglerne undtager automatisk blokvarmecentraler, der udelukkende forsyner egne bygninger. Det anses for u hensigtsmæssigt, hvis en kommune ikke havde mulighed for at eje og drive blokvarmecentraler. Den foreslåede bestemmelse i § 2 c, stk. 3, muliggør derfor, at en kommune ejer og driver blokvarmecentraler, der er undtaget fra prisreguleringen.

(§ 2 d)

De foreslåede bestemmelser i lovens § 2 d regulerer kommuners mulighed for at stille garanti for varmforsyningsvirksomhed omfattet af den foreslåede bestemmelse i lovens § 2 b.

Efter den foreslåede bestemmelse i lovens § 2 d, stk. 1, kan en kommune stille garanti for lånoptagelse til finansiering af anlægsinvesteringer eller driftsaktiviteter i en virksomhed nævnt i § 2 b med de modifikationer som følger af stk. 2-7. Der kan således stilles kommunal garanti for investeringer i kollektive varmforsyningsanlæg eller geotermivirksomhed. Hvis rumvarmen produceres sammen med procesvarme, vil det ikke stå i vejen for kommunernes adgang til garantistillelse, hvis procesvarmeproduktionen opfylder kriterierne i den foreslåede bestemmelse i lovens § 2 b, stk. 1, nr. 3. For en forklaring af begreber rumvarme og procesvarme henvises der til bemærkninger til den foreslåede bestemmelse i lovens § 2 b, stk. 1, nr. 3.

Det er allerede efter gældende ret muligt at en kommune stiller garanti for anlægsinvesteringer og driftsaktiviteter i kollektive varmforsyningsanlæg og geotermianlæg, også hvis disse producerer procesvarme. Det bemærkes i øvrigt, at adgang til kommunal garantistillelse ikke er ensbetydende med, at lånoptagelsen ikke belaster kommunens låneramme. Det er reglerne i lånerammebekendtgørelsen, der afgør, hvorvidt en lånoptagelse belaster lånerammen.

Garantistillelse skal være i overensstemmelse med EU's statsstøtteregler. Kommunerne har selv ansvar for at sikre sig, at garantistillelsen er forenelig med statsstøttereglerne. Bestemmelsen indebærer således ikke en undtagelse fra statsstøttereglerne.

Kommissionen har udgivet en meddelelse om anvendelse af EF-traktatens artikel 87 og 88 (nu EU-Traktatens artikel 107 og 108) på statsstøtte i form af garantier (2008/C155/02). Denne meddelelse redegør for, hvornår en garantistillelse ikke er statsstøtte og dermed ikke omfattet EU-statsstøttereglerne. Meddelelsen redegør blandt andet for, hvornår en garantistillelse anses for at være sket på markedsvilkår med den konsekvens, at garantistillelsen ikke anses for at være statsstøtte. F.eks. indeholder meddelelsen en række såkaldte safe harbour-premier, som skal opkræves afhængigt af virksomhedens kreditværdighed, for at undgå at garantistillelsen kan betragtes som støtte. Desuden må garantistillelse maksimalt vedrøre 80 pct. af lånebeløbet. Der henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 7.

Hvis en garantistillelse sker i overensstemmelse med de rammer, som er fastsat i Kommissionens meddelelse, er der ikke tale om statsstøtte og det skal i så fald ikke notificeres. Ønsker en kommune at stille en garanti udøver disse rammer, vil garantistillelse kunne betragtes som statsstøtte og skal det notificeres tilfælde af, at notifikation er påkrævet efter EU-reglerne, er der stadig mulighed for at tilskuddet eller garantistillelsen vurderes at være forenelig med statsstøttereglerne, f.eks. under gruppeforordningen eller miljørammebestemmelserne. Disse regler tillader f.eks. under visse forudsætninger støtte til højeffektiv kraftvarme, fjernvarme eller fjernkøling.

Kommuner, der er usikre på, om den garantistillelse, de overvejer, er forenelig med statsstøttere reglerne, skal notificere sagen til Kommissionen i overensstemmelse med de regler, der gælder herfor, herunder at notifikation skal ske forinden den pågældende støtteordning iværksættes.

Det bemærkes, at det efter varmforsyningsloven ikke er tilladt, at en kommune opkræver en større provision end statsstøttere reglerne kræver. Det er fortsat lagt til grund for reguleringen i varmforsyningsloven, at kommuner ikke må drive virksomhed med fortjeneste for øje. Hvis en kommune vil drive virksomhed med fortjeneste for øje, kan det alene ske med udtrykkelig lovhjemmel. Hjemlen til at drive aktiviteter på kommercielle vilkår findes i den foreslåede bestemmelse i lovens § 2 c og § 2 f. Disse bestemmelser tillader ikke, at kommune optjener en profit ved garantistillelse udover en provision til at afdække kommunens risiko. Hvis en kommune opkræver en større provision end den, som følger af statsstøttere reglerne, vil det derfor være i strid med loven.

Den foreslåede bestemmelse i lovens § 2 d, stk. 2, indeholder yderligere kriterier for kommunal garantistillelse til private virksomheder. Der skal være tale om investeringer i en virksomhed, som kommunen selv vil kunne varetage eller deltage i efter varmforsyningsloven, dvs. virksomhed nævnt i den foreslåede bestemmelse i § 2 b, som er beskrevet ovenfor. Betingelserne for kommunens varetagelse af varmforsyningsvirksomhed gælder således indirekte også for garantistillelse til private virksomheder.

Fordi reglerne tillader garantistillelse til både kommunale og ikkekommunale anlæg, vil kommunen kunne stille garanti for hele virksomheden og ikke kun kommunens ejerandel i den, selv om kommunen ikke ejer hele virksomheden. Hvis en kommune deltager i virksomheden sammen med andre, vil kommunen kunne vælge at øremærke garantien til kun at vedrøre en forholdsmæssig del af lånoptagelsen, der afspejler kommunens ejerandel i virksomheden, eller at stille garanti for hele lånebeløbet. Det er dog ikke forpligtet efter lov om varmforsyning. Det påpeges dog, at statsstøttere reglerne vil kunne medføre, at kommunen er forpligtet til at begrænse garantien til en del af lånebeløbet.

Den foreslåede bestemmelse i lovens § 2 d, stk. 3, 4 og 5 vedrører muligheder for kommunal garantistillelse for lånoptagelse til investering i kollektive varmforsyningsanlæg med forenet produktion. Stk. 3 regulerer kommunal garantistillelse til kraft-varme-anlæg. Stk. 4. til varmepumper til kombineret produktion af varme og køling. Stk. 5 regulerer anlæg, der producerer både til rum- og procesformål.

Et kraft-varme-anlæg omfattet af varmforsyningslovens § 2, stk. 1, nr. 3, producerer både elektricitet og opvarmet vand eller damp til rumvarmeformål. Med hensyn til disse anlæg forudsætter den foreslåede bestemmelse i lovens § 2 d, stk. 3, at elektricitet drives sammen med rumvarmen og at et eventuelt overskud tillægges egenkapitalen eller anvendes til at nedsætte varmepriserne.

Efter § 2 d, stk. 3, nr. 1, skal el drives sammen med rumvarmen, jf. den foreslåede bestemmelse i lovens § 20 c, stk. 2. Efter denne bestemmelse skal der i så fald ske en regnskabsmæssig adskillelse mellem de to ydelser og udgifterne og indtægterne skal hver for sig balanceres eller give overskud. Der henvises til bemærkningerne til forslaget § 2, nr. 3, der indeholder forslaget om en § 20 c, der regulerer selskabs- og regnskabsmæssig adskillelse af aktiviteter omfattet af varmforsyningsloven fra andre aktiviteter.

Den foreslåede bestemmelse i loven § 2 d, stk. 3, nr. 2, vil medføre, at kommunal garantistillelse vil være til hinder for, at virksomheden optjener en profit til ejerne. Som udgangspunkt bør kommunal garantistillelse være begrænset til virksomheder, der er underlagt en hvile i sig selv-regulering. Elektricitet skal dog forhandles på et kommercielt marked og derfor stilles der alene begrænsninger til anvendelse af et eventuelt overskud, som kan opnås ved levering af el.

Virksomheder, der har fået en kommunal garantistillelse for deres lånoptagelse, kan alene anvende et eventuelt overskud til at styrke egenkapitalen. Reguleringen er ikke til hinder for, at overskuddet anvendes til at foretage nye investeringer eller dække andre udgifter, f.eks. til vedligeholdelse. Overskuddet vil dog ikke kunne trækkes ud af virksomheden. Det forventes at kunne minimere varmforsyningens risiko for en konkurs. Desuden vil overskuddet også kunne bruges til at komme varmforsyningens til gode i form af lavere varmepriser. I øvrigt udelukker en fortjeneste i overensstemmelse med prisreguleringen, som f.eks. forrentning af indskudskapital, jf. § 20, stk. 1, eller et overskud for vedvarende energi, jf. § 20 b, ikke, at kommunen kan stille garanti for investeringer i virksomheden.

Hvis en virksomhed derimod ønsker at trække et eventuelt overskud ud af virksomheden til andre formål end til at nedsætte varmepriserne, vil der alene kunne stilles garanti for den del af lånebeløbet, der kan henføres til varmedelen. Hensigten med bestemmelsen er at forebygge, at kommunens garantistillelse efter varmforsyningsloven kommer til at dække over den del af lånet, der vedrører el, hvis denne del af virksomheden drives med fortjeneste for øje. Kommunen skal derfor efter denne bestemmelse øremærke garantistillelsen til alene at vedrøre varmedelen, hvis virksomheden vil forbeholde sig muligheden for at optjene en profit uden begrænsninger. Det er i øvrigt vel muligt, at kommunen har hjemmel andet steds, f.eks. i elforsyningsloven, til at stille garanti for den kommercielle del af virksomheden. Det er Energitilsynet, der kan træffe afgørelse om omkostningsfordeling og derfor også om fordeling af omkostninger mellem el- og varmekunderne i forbindelse med et anlæg, der kan producere både el og varme. Det forventes, at der i medfør af lovens bestemmelse i § 20, stk. 3, vil blive fastsat regler om bl.a. fordeling af fællesomkostninger. Det vil medføre, at det bliver mere afklaret, hvilken del af virksomheden, der kan henføres til varme.

Den foreslåede bestemmelse i § 2 d, stk. 4, regulerer garantistillelse til varmepumper til kombineret produktion af varme og køling omfattet af varmforsyningslovens § 2, stk. 1, nr. 3. Lov om fjernkøling stiller krav om, at udøvelse af kommunal fjernkøling sker på kommercielle vilkår. Efter den foreslåede bestemmelse i stk. 2 må en kommune kun stille garanti for en privat virksomhed, hvis det er i forbindelse en opgave, som kommunen også selv lovligt vil kunne varetage. Det må således i forhold til disse anlæg antages, at den virksomhed, som kommunen stiller garanti for, vil levere fjernkøling på kommercielle vilkår og rumvarme efter prisbestemmelserne i kapitel 4. Fordi garantistillelse som udgangspunkt bør være begrænset til virksomheder, der er underlagt en hvile i sig selv-regulering, skal der ved garantistillelse til køle-/varmeanlæg stilles begrænsninger til anvendelse af et eventuelt overskud, som kan opnås ved levering af køling. Desuden skal det bemærkes, at lov om fjernkøling indeholder et forbud mod kommunal garantistillelse til fjernkølingsanlæg, herunder også kombinerede køle-/varmeanlæg omfattet af varmforsyningsloven. Derfor vil garantistillelse til et sådant anlæg altid alene kunne vedrøre varmedelen.

Den foreslåede bestemmelse i § 2 d, stk. 4, stiller således tre betingelser for kommunal garantistillelse til et køle-/varmeanlæg, som alle tre skal være opfyldt. Efter § 2 d, stk. 4, nr. 1, skal garantistillelsen begrænses til varmedelen. Herved forstås den del af investeringen, der kan henføres til produktion af opvarmet vand eller damp omfattet af prisreguleringen i § 20. Det er Energitilsynet, der kan træffe afgørelse om omkostningsfordeling og derfor også om fordeling af omkostninger mellem køling- og varmekunderne i forbindelse med et anlæg, der kan producere både varme og køling. Det forventes, at der i medfør af lovens bestemmelse i § 20, stk. 3, vil blive fastsat regler om bl.a. fordeling af fællesomkostninger. Det vil medføre, at det bliver mere afklaret, hvilken del af virksomheden, der kan henføres til varme.

Efter § 2 d, stk. 4, nr. 2, skal køling drives sammen med rumvarmen, jf. den foreslåede bestemmelse i lovens § 20 c, stk. 2. Efter denne bestemmelse skal der i så fald ske en regnskabsmæssig adskillelse mellem de to ydelser og udgifterne og indtægterne skal hver for sig balancerer eller give overskud. Der henvises til bemærkningerne til forslaget § 2, nr. 3, der indeholder forslaget om en § 20 c, der regulerer selskabs- og regnskabsmæssig adskillelse af aktiviteter omfattet af varmforsyningsloven fra andre aktiviteter.

Den foreslåede bestemmelse i loven § 2 d, stk. 4, nr. 3, vil medføre, at kommunal garantistillelse vil være til hinder for, at virksomheden optjener en profit til ejerne. Som udgangspunkt bør kommunal garantistillelse være begrænset til virksomheder, der er underlagt en hvile i sig selv-regulering. Fjernkøling skal dog forhandles på et kommercielt marked og derfor stilles der alene begrænsninger til anvendelse af et eventuelt overskud, som kan opnås ved levering af køling.

Virksomheder, der driver varmepumper til kombineret produktion af køling og varme, som har fået en kommunal garantistillelse for deres lånoptagelse, kan alene anvende et eventuelt overskud fra køling til at styrke egenkapitalen. Reguleringen er ikke til hinder for, at overskuddet anvendes til at foretage nye investeringer eller dække andre udgifter, f.eks. til vedligeholdelse. Overskuddet vil dog ikke kunne trækkes ud af virksomheden. Det forventes at kunne minimere varmeforbrugernes risiko for en konkurs. Desuden vil overskuddet også kunne bruges til at komme varmeforbrugere til gode i form af lavere varmepriser. I

øvrigt udelukker en fortjeneste i overensstemmelse med prisreguleringen, som f.eks. forrentning af indskudskapital, jf. § 20, stk. 1, eller et overskud for vedvarende energi, jf. § 20 b, ikke, at kommunen kan stille garanti for de varmerelaterede investeringer i virksomheden.

Klima-, energi- og bygningsministeren vil efter den foreslåede bestemmelse i § 2 g, stk. 1, få bemyndigelse til at fastsætte regler om kriterierne for garantistillelse. Ministeren kan eksempelvis finde det hensigtsmæssigt at fastsætte nærmere regler om øremærkning af garantistillelse. Hvis der fastsættes regler om øremærkning af garantier, vil en kommune skulle begrænse garantistillelsen i overensstemmelse med disse regler.

Den foreslåede bestemmelse i lovens § 2 d, stk. 5, regulerer garantistillelse til opvarmet vand, damp eller gas, der ikke er omfattet af prisreguleringen i § 20. Bestemmelsen stiller tre betingelser til kommunal garantistillelse til denne del af virksomheden, som alle tre skal være opfyldt. I princippet følger de betingelser af kravet i stk. 2, at en kommune alene må stille garanti for investeringer i virksomhed, som kommunen selv også lovligt vil kunne varetage. Derfor gælder for garantistillelse for virksomhed, der leverer til procesformål, de samme betingelser for kommunens egen udøvelse af procesvirksomhed, som fremgår af den foreslåede bestemmelse i lovens § 2 b, stk. 3. Af hensyn til klarhed om de gældende regler, er disse betingelser gentaget i § 2 d, stk. 5. For en forståelse af begreberne rum- og procesformål henvises der til bemærkningerne til § 2 b, stk. 3.

For det første er det efter den foreslåede bestemmelse i lovens § 2 d, stk. 5, nr. 1, påkrævet, at produktion til procesformål sker i samproduktion med varmt vand, damp eller gas omfattet af § 20. For det andet må produktion og levering af til procesformål efter § 2 d, stk. 5, nr. 2, ikke udgøre virksomhedens hovedformål. Det vil sige, at levering af procesvarme eller f.eks. biogas til opgradering må udgøre højst 50 pct. af virksomhedens totale årlige energiforbrug eller den totale årlige varmelevering. For det tredje skal udøvelsen af virksomheden efter § 2 d, stk. 5, nr. 3, ske i overensstemmelse med § 20 c, stk. 3. Det vil sige, at produktion og levering til såvel rumvarmeformål som procesformål sker efter prisreguleringen i kapitel 4 (lovens §§ 20, 20 a og 20 b).

Den foreslåede bestemmelse i lovens § 2 d, stk. 6, medfører, at en kommune ikke vil kunne stille garanti for virksomhed, der efter regler i medfør af varmforsyningslovens § 2, stk. 5, er blevet undtaget fra prisreguleringen. Dette gælder dog ikke i tilfælde, hvor kommunen med hjemmel i § 2 c, stk. 3, driver en blokvarmecentral, der er undtaget fra prisreguleringen. Muligheden for kommunal garantistillelse for lånoptagelse til finansiering af investeringer i anlæg eller driftsaktiviteter i en virksomhed, der ejer og driver en blokvarmecentral, der er undtaget fra prisreguleringen, kan således kun anvendes i forhold til kommunes egne blokvarmecentraler. § 2 d, stk. 4, giver ikke adgang til, at der stilles garanti for en virksomheds lånoptagelse i forbindelse med ikkekommunale blokvarmecentraler, der er undtaget fra prisreguleringen.

Efter den foreslåede bestemmelse i lovens § 2 b, stk. 7, gælder § 2 d tilsvarende for finansiering af erhvervelse af aktier i en varmforsynings- eller geotermiforsyningsvirksomhed. Det vil sige, at en kommune også kan stille garanti til en virksomheds lånoptagelse i forbindelse med køb af eksisterende kollektive varmforsyningsanlæg eller geotermianlæg. Hvis det ikke er kommunen eller en virksomhed ejet af kommunen, der optager lånet, er det påkrævet, at den virksomhed, som kommunen stiller garanti for, er en virksomhed nævnt i § 2 b (et kollektivt varmforsyningsanlæg eller en geotermivirksomhed, hvori der også må udøves procesvarme) eller en virksomhed, der driver et kraft-varme-anlæg omfattet af elforsyningsloven. Hvis virksomheden også udøver procesvirksomhed, står det ikke i vejen for garantistillelse for lånoptagelse til køb af denne virksomhed, såfremt virksomhedens produktion og levering af procesformål opfylder betingelserne i § 2 b. Hvis ikke, skal den kommunale garantistillelse begrænses til rumvarmedelen.

(§ 2 e)

Den foreslåede bestemmelse i lovens § 2 e regulerer garantistillelse for lånoptagelse til finansiering af investeringer i kraft-varme-anlæg med en eleffekt på mere end 25 MW, der er omfattet af lov om elforsyning. Der kan efter den foreslåede bestemmelse i lovens § 2 e, stk. 1, stilles kommunal garanti til lånoptagelse til finansiering af anlægsinvesteringer eller driftsaktiviteter i forbindelse med sådanne anlæg. Det er

allerede efter gældende ret muligt at en kommune stiller garanti for anlægsinvesteringer og driftsaktiviteter.

Kraft-varme-anlæg omfattende af elforsyningsloven forsyner ofte et større geografisk område og anlæggets varmforsyningsområde kan derfor omfatte flere kommuner. Hvis en kommune ejer kraft-varme-anlægget skal garantistillelsen primært ske med henblik på varmforsyning i selve kommunen, men ejerkommunen er efter den foreslåede bestemmelse ikke afskåret fra adgangen til garantistillelse til varmedelen, hvis kraft-varme-anlægget også forsyner områder i andre kommuner.

Ligesom ved garantistillelse efter § 2 d, skal garantistillelsen efter den foreslåede § 2 e være i overensstemmelse med EU's statsstøtteregele. Der henvises til bemærkningerne herom til den foreslåede bestemmelse i lovens § 2 d og de almindelige bemærkninger afsnit 7. Den foreslåede bestemmelse i lovens § 2 e, stk. 1, indeholder to betingelser for garantistillelse for en virksomheds lånoptagelse til finansiering af investeringer i kraft-varme-anlæg omfattende af elforsyningsloven, som begge to skal være opfyldt.

For det første fastlægger den foreslåede bestemmelse i § 2 e, stk. 1, nr. 1, at en kommune alene vil kunne stille garanti for lånoptagelse til finansiering af investeringer i den del af kraft-varme-anlægget, der kan henføres til produktion af opvarmet vand eller damp. Garantistillelse skal således begrænses til den del af virksomheden, der kan henføres til rumvarmeproduktion. Ved varmedelen af et kraft-varme-anlæg forstås den del af omkostninger i anlægget, der kan indregnes i varmepriserne, jf. varmforsyningsloven § 20, stk. 1, og de regler, der kan fastsættes i medfør af lovens § 20, stk. 3. Der kan som udgangspunkt kun stilles garanti for lånoptagelse til investeringer i den del af varmeproduktionen, der er omfattet af prisreguleringen. En kommune er ikke afskåret fra muligheden for at stille garanti, hvis kraftvarmevirksomheden forrenter indskudskapital i overensstemmelse med § 20, stk. 1, deler afgiftsfordelen efter § 20, stk. 15, eller indkalkulerer et overskud efter § 20 b. Under visse betingelser, som er nævnt i den foreslåede bestemmelse i stk. 2, vil der også kunne stilles garanti for procesvarmedelen.

Omkostningsfordelingen skal anmeldes til Energitilsynet dels ved budgettering forud for det pågældende varmeår, og dels i forbindelse med prisettersvisning. Ejere af kraft-varme-anlæg må efter § 75, stk. 2, i lov om elforsyning ikke udnytte deres stilling til at fordele omkostningerne på en måde, der må anses for urimelig for fjernvarmebrugere. Efter de gældende regler vil Energitilsynet kunne træffe afgørelse om omkostningsfordelingen, hvis der opstår spørgsmål herom, eksempelvis i tilfælde, hvor parterne ikke kan enes om omkostningsfordelingen.

Klima-, energi- og bygningsministeren vil efter den foreslåede bestemmelse i § 2 g, stk. 1, få bemyndigelse til at fastsætte regler om kriterierne for garantistillelse. Hvis der fastsættes regler om øremærkning af garantier, vil begrænsning af garantien skulle ske i overensstemmelse med disse regler.

For det andet kræver den foreslåede bestemmelse i § 2 e, stk. 1, nr. 2, at produktion af elektricitet og produktion af opvarmet vand eller damp drives sammen, jf. den foreslåede bestemmelse i lovens § 20 c, stk. 2. Det vil sige, at kommunal garantistillelse alene er muligt til virksomheder, hvis udgifter og indtægter balancerer eller giver overskud. Der henvises til bemærkningerne til forslaget § 2, nr. 3.

Forudsætningen i den gældende ret om, at kommunen skal have hjemmel til at stille garanti for hele anlæggets, dvs. tillige for virksomhedens produktion af elektricitet efter lov om elforsyning, er ikke videreført i dette lovforslag. Hermed afviger forslaget fra de gældende kommunalfuldmagtsregle. Efter elforsyningsloven kan der alene stilles garanti til for elvirksomhed, som kommunen selv ejer. Efter gældende ret, er der således ikke mulighed for garantistillelse for private virksomheder, der ejer kraft-varme-anlæg omfattende af elforsyningsloven, hverken til el- eller til varmedelen. Med den foreslåede bestemmelse i § 2 e vil varmforsyningsloven give adgang til kommunal garantistillelse til varmedelen i både kommunale og private store kraft-varme-anlæg. Eftersom elpriserne er blevet lavere, er elproduktion for de store kraft-varme-anlæg ikke nødvendigvis altid hovedformålet. Anlæggene kører ofte af hensyn til varmeproduktion og de kommunale og forbrugerejede fjernvarmeværker er begyndt at udvise interesse for at overtage anlæggene. Det er baggrunden for forslaget om at give lige adgang til garantistillelse til kommunale og private kraft-varme-anlæg.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 2 e, stk. 2, er en kommune ikke nødvendigvis afskåret fra at stille garanti for varmedelen, hvis der også produceres varme til andre formål end levering af energi til bygnin-

gers opvarmning og forsyning med varmt vand. For det første er det efter den foreslåede bestemmelse i lovens § 2 e, stk. 2, nr. 1, påkrævet, at produktion til procesformål sker i samproduktion med varmt vand, damp eller gas omfattet af § 20. For det andet må produktion og levering af til procesformål efter § 2 e, stk. 2, nr. 2, ikke udgøre virksomhedens hovedformål. Det vil sige, at levering af procesvarme eller f.eks. biogas til opgradering højst må udgøre 50 pct. af virksomhedens totale årlige energiforbrug eller den totale årlige varmelivering. For det tredje skal udøvelsen af virksomheden efter § 2 e, stk. 2, nr. 3, sker i overensstemmelse med § 20 c, stk. 3. Det vil sige, at produktion og levering til såvel rumvarmeformål som procesformål sker efter prisreguleringen i kapitel 4 (lovens §§ 20, 20 a og 20 b). Der henvises til bemærkningerne til forslaget § 2, nr. 3.

Efter den foreslåede bestemmelse i lovens § 2 e, stk. 3, gælder § 2 e tilsvarende for finansiering af erhvervelse af aktier i virksomheder, der driver kraft-varme-anlæg omfattet af elforsyningsloven. Det vil sige, at en kommune også kan stille garanti til en virksomheds lånoptagelse i forbindelse med køb af eksisterende kraftvarmeverker. Hvis det ikke er kommunen eller en virksomhed ejet af kommunen, der optager lånet, er det påkrævet, at den virksomhed, som kommunen stiller garanti for, er en virksomhed nævnt i § 2 b (et kollektivt varmforsyningsanlæg eller en geotermivirksomhed, hvori der også må udøves procesvarme) eller en virksomhed, der driver et kraft-varme-anlæg omfattet af elforsyningsloven. Hvis virksomheden også udøver procesvirksomhed, står det ikke i vejen for garantistillelse for lånoptagelse til køb af denne virksomhed, såfremt virksomhedens produktion og levering af procesformål opfylder betingelserne i § 2 b. Hvis ikke, skal den kommunale garantistillelse begrænses til rumvarmedelen.

(§ 2 f)

Den foreslåede § 2 f er en bestemmelse, som giver kommuner mulighed for at deltage i visse andre aktiviteter ud over de aktiviteter, som er direkte omfattet af lov om varmforsyning. Bestemmelsen skal fortolkes restriktivt. De fleste varmforsyningsanlæg er lokale monopoler og udøver varmforsyningsvirksomhed efter princippet i lovens § 20, stk. 1, om, at der kun må indregnes nødvendige omkostninger i varmeprisen. Hvis det kan undgås, skal kommuner ikke udøve andre aktiviteter i varmforsyningsvirksomheder. Lovens skal dog ikke være til hinder for, at der udøves accessoriske aktiviteter eller udnyttes synergieffekter eller overkapacitet, ligesom kommunen kan i dag efter kommunalfuldmagtsreglerne. Herved kan der opnås stordriftsfordele eller andre fordele, som kan være til gavn for varmemeforbrugere. Dette er baggrunden for den foreslåede § 2 f.

Den foreslåede bestemmelse i lovens § 2 f, stk. 1, fastlægger, at en kommune kan udøve nært tilknyttede aktiviteter. Herved forstås aktiviteter, der har en naturlig og snæver sammenhæng med varmforsyningsaktiviteten. Den tilknyttede aktivitet skal således udspringe af varmforsyningsaktiviteten. I så fald skal der foretages en konkret vurdering af den anden aktivitet og dens sammenhæng med varmforsyningsaktiviteten. I denne vurdering vil primært indgå en række parametre om aktivitetens karakter, hensynet til at undgå værdispild, lovgivningskrav m.v. Der kan dog også indgå andre parametre, såsom særlig ekspertise og det forhold, at et projekt har modtaget støtte efter f.eks. lov om et Energiteknologisk Udviklings- og Demonstrationsprogram (EUDP-loven). Det bemærkes i den forbindelse, at EUDP-loven ikke giver hjemmel til de aktiviteter, som der gives støtte til. Kommuner skal således have hjemmel til at deltage i aktiviteterne på andet grundlag, f.eks. i lov om varmforsyning.

Der skal foretages en samlet vurdering af parametre, og udgangspunktet vil være at flere parametre skal være opfyldt for, at en aktivitet kan anses for nært tilknyttet. Projektstøtte og særlig ekspertise kan således f.eks. ikke i sig selv begrunde en nær tilknytning. Klima-, energi- og bygningsministeren har i den foreslåede bestemmelse i § 2 g, stk. 1, fået adgang til at fastsætte nærmere regler om tilknyttede aktiviteter.

Den virksomhed, som den tilknyttede virksomhed udspringer af, skal være virksomhed, som en kommune efter den foreslåede § 2 b har hjemmel til at varetage eller deltage i. Det vil sige, at den tilknyttede aktivitet skal udspringe af produktion og fremføring af andre brændbare gasarter end naturgas, transmission eller distribution af opvarmet vand eller damp, produktion af opvarmet vand eller damp, herunder kraft-varme-produktion og kompressionsvarmepumper til varme og køling, blokvarmecentraler, indvinding af geotermisk energi eller produktion eller -levering til proces, som sker i samproduktion med én af de andre nævnte aktiviteter. En kommune har kun hjemmel til at deltage i en tilknyttet aktivitet, når kommunen varetager eller deltager i den virksomhed, som den tilknyttede aktivitet udspringer af.

Det følger endvidere heraf, at den kollektive varmforsyningsvirksomhed eller geotermiske forsyning, hvori der også må udøves procesvarmevirksomhed, skal være en primær virksomhed eller en »hovedvirksomhed« i forhold til den tilknyttede aktivitet. I det følgende vil begrebet »hovedvirksomhed« anvendes om den primære virksomhed, som den tilknyttede virksomhed skal ses i forhold til. Kravet om hovedvirksomhed betyder, at hovedvirksomheden skal være reel og ikke en aktivitet, som blot udøves for at kunne udøve den tilknyttede aktivitet. Kommunen må godt samarbejde med andre om en tilknyttet aktivitet. Det betyder, at det selskab, hvori den tilknyttede aktivitet udøves, kan have en anden ejerkreds end hovedvirksomheden. På denne måde kan kommuner f.eks. være fælles om de administrative opgaver eller vedligeholdelse vedrørende varmeaktiviteten. Det tillader også for samarbejde med andre forsyningsselskaber.

Den tilknyttede aktivitet skal have en væsentlig mindre arbejdsmæssigt og økonomisk omfang end den hovedvirksomhed, som den knytter sig til. Der vil skulle foretages en konkret vurdering af, om den tilknyttede aktivitet har et væsentligt mindre arbejdsmæssigt og økonomisk omfang end hovedvirksomheden. Der kan i den forbindelse indgå forskellige økonomiske parametre. Som udgangspunkt skal omsætningen for de tilknyttede aktiviteter være mindre end halvdelen af omsætningen for hovedvirksomheden, hvis der skal være tale om tilknyttet aktivitet. Bestemmelsen giver således ikke hjemmel til selskabsmæssige konstruktioner, hvor selve varmforsyningsvirksomheden kan betegnes som en såkaldt »tom virksomhed«, der skal købe alt fra leje eller brug af anlæggene til administrative funktioner fra kommercielle virksomheder i koncernen.

Deltager en kommune i flere tilknyttede aktiviteter i forhold til samme hovedvirksomhed, vil den samlede tilknyttede virksomhed også skulle have et væsentligt mindre arbejdsmæssigt og økonomisk omfang end hovedvirksomheden, beregnet ud fra samme parametre.

Hvis en tilknyttet aktivitet bliver af en sådan størrelsesorden, at den ikke længere har et væsentligt mindre arbejdsmæssigt og økonomisk omfang end hovedvirksomheden, vil kommunen ikke længere have hjemmel til aktiviteten efter den foreslåede bestemmelse i lovens § 2 f, stk. 1. Kommunen vil herefter alene kunne fortsætte aktiviteten, såfremt den har hjemmel i anden lovgivning. Når aktiviteten udøves i en virksomhed omfattet af §§ 23 l og 23 m, vil aktiviteten herudover fra det øjeblik, den ikke længere kan anses for tilknyttet, være omfattet af § 23 m, stk. 1, hvorefter det kræves klima-, energi- og bygningsministerens tilladelse til, at en kommune kan bevare ejerandele i virksomheden. Det er endvidere en forudsætning, at kommunen på andet grundlag har hjemmel til at deltage i virksomheden.

Som eksempler på aktiviteter, som en kommune med hjemmel i den foreslåede bestemmelse i § 2 f, stk. 1, vil kunne udøve, kan nævnes: aktiviteter, der kan betragtes som biproduktion af hovedvirksomheden og accessoriske aktiviteter til hovedvirksomheden. Eksempelvis kan der i kraft af kommunes varetægelse af varmforsyningsvirksomhed opstå særlig viden herom. Denne knowhow vil en kommune kunne anvende, f.eks. ved at sælge den. Bestemmelsen i § 2 f, stk. 1, vil ikke kunne give hjemmel til at en kommune driver konsulentvirksomhed, men knowhow, der er opstået i forbindelse med varetægelse af varmforsyningsvirksomhed, vil kunne anvendes til at hjælpe igangsættelse af varmeplanlægning i andre kommuner eller konkrete varmforsyningsprojekter, som planlægges af andre varmforsyningsvirksomheder. Desuden er der efter den foreslåede bestemmelse i § 2 f, stk. 1, mulighed for at en kommune udøver aktiviteter, der er accessoriske til varmeaktiviteten. Herved kan der eksempelvis henvises til aktiviteter, der fremmer tilslutningspligt, og som kan betragtes som en energispareaktivitet i henhold til § 28 b eller § 29, stk. 1, nr. 1, i varmforsyningsloven. En kommune vil således med hjemmel i § 2 f, stk. 1, kunne tilbyde energirådgivning. Et andet eksempel er markedsføringsaktiviteter, der kan fremme tilslutning til varmforsyningen. Energitilsynet tillader under visse forudsætninger, at udgifter til sådanne aktiviteter kan indregnes i varmepriserne. Kommunale varmforsyningsvirksomheder bør have samme muligheder for at markedsføre sig end ikkekommunale varmforsyningsvirksomheder.

Etablering af overkapacitet, hvis dette er hensigtsmæssigt, betragtes som en del af hovedaktiviteten, og der er således ikke brug for særskilt hjemmel hertil. På varmeområdet vil et distributionsnet eksempelvis typisk overdimensioneres for at sikre, at nettet er fremtidssikret, således at det kan klare en fremtidig efterspørgsel af varme i området. En kommune kan også udnytte synergieffekter, f.eks. ved at muliggøre koordination af nedlæggelse af varmerør og vandrør. Den kommunale varmforsyningsvirksomhed kan i

så fald påtage sig udførelse af grave-arbejdet, hvorved der også gøres plads til vandrør, som en del af hovedvirksomheden. Desuden vil eventuel eksisterende overkapacitet i nettet kunne udlejes til udbydere af elektroniske kommunikationsnet således, at de kan etablere højhastighedsnet, som vil være i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/617EU af 15. maj 2014 om foranstaltninger for at reducere omkostningerne ved etablering af højhastighedsnet til elektronisk kommunikation. Oftest vil et fjernvarme- eller biogasnet formentlig ikke være egnet til brug for højhastighedsnet, men der kan også være etableret infrastruktur til f.eks. at opdage lækage i nettet, som kan være egnet til det.

Efter den foreslåede bestemmelse i lovens § 2 f, stk. 2, skal en tilknyttet aktivitet udøves på kommercielle vilkår i særskilte selskaber med begrænset ansvar dog med de modifikationer som følger af stk. 3-5. Det for at forebygge, at de kommunale tilknyttede aktiviteter udsætter eventuelle kommercielle virksomheder, der også vil kunne levere ydelsen, for unfair konkurrence.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 2 f, stk. 3, vil tilknyttet virksomhed, hvis samlede omsætning udgør mindre end 2,5 mio. kr. årligt, og servicefunktioner kunne udøves i samme selskab som hovedvirksomheden, hvis den holdes regnskabsmæssig adskilt fra hovedvirksomheden. Varmeforsyningsvirksomheden kan således inden for selve forsyningsvirksomheden udøve anden virksomhed med nær tilknytning til hovedvirksomheden, såfremt de samlede indtægter herfra udgør mindre end kr. 2,5 mio. årligt, eller der er tale om servicefunktioner. Beløbet pristalsreguleres. Kravet om, at anden virksomhed skal udøves på kommercielle vilkår, gælder også for den del af virksomheden, der med hjemmel i stk. 3 udøves inden for varmforsynings-selskabet. For denne virksomhed gælder der desuden et krav om regnskabsmæssig adskillelse fra varmforsyningsaktiviteter.

Det fremgår af den foreslåede bestemmelse i lovens § 2 f, stk. 4, at en kommune ikke vil kunne stille garanti for tilknyttet virksomhed.

Den foreslåede bestemmelse i lovens § 2 f, stk. 5, præciserer, at produktion og levering til proces, som kommunen udøver med hjemmel i den foreslåede bestemmelse i lovens § 2 b, stk. 1, nr. 3, betragtes som en del af hovedvirksomheden. Det samme gælder for serviceaktiviteter. Ved servicefunktioner forstås f.eks. anvendelse af fælles tegnestue, projekteringsafdeling, maskinpark, it-systemer, driftspersonale, biler, opkrævningsfunktioner og andre administrative funktioner og lignende, herunder de administrationsbygninger, som er nødvendige for at udøve serviceaktiviteter. Den foreslåede bestemmelse i § 2 f, stk. 5, tillader, at kommunale multiforsyningskoncerner, hvori der ud over varme også udøves andre forsyningsaktiviteter, som f.eks. affaldsbehandling, elforsyning eller vandforsyning, samler serviceaktiviteter i et særskilt selskab, som udfører disse aktiviteter for alle forsyninger, der er en del af koncernen. Desuden muliggør bestemmelsen, at varmforsyningsvirksomheder kan være fælles om de administrative funktioner eller vedligeholdelsesopgaver. Det vil sige, at eksempelvis to kommuner kan lægge disse funktioner eller opgaver i et selvstændigt selskab, som betjener begge kommunale varmforsyningsvirksomheder. Dette gælder også, hvis de kommunale forsyningsvirksomheder ikke er koncernforbundne. Bestemmelsen tillader også, at en kommune indgår et samarbejde med en ikkekommunal varmforsyningsvirksomhed om administrative eller andre serviceopgaver, der er nær tilknyttet til varmforsyningsaktiviteten. En forudsætning for udskillelse af servicefunktioner i et særskilt selskab er, at funktionerne fortsat leveres til en omkostningsbestemt pris.

(2 g)

Det foreslås i med den foreslåede bestemmelse i lovens § 2 g, stk. 1, at bemyndige klima-, energi og bygningsministeren til at fastsætte nærmere regler om kriterierne fastsat i §§ 2 b-2 f for kommuners varetagelse af varmforsyningsvirksomhed, der til tilknyttede aktiviteter og garantistillelse. Ministeren vil således ikke kunne stille yderligere kriterier for kommunens udøvelse af varmforsyningsvirksomhed efter de foreslåede bestemmelser i §§ 2 b-2 f, men alene kunne fastsætte nærmere regler, der præciserer disse kriterier.

Eksempelvis vil klima-, energi- og bygningsministeren kunne udnytte den foreslåede hjemmel til at fastsætte nærmere regler om øremærkning af en garantistillelse. Dermed kan det sikres, at en kommune ikke stiller garanti for en større del af lånet, end de foreslåede bestemmelser i § 2 d, stk. 3, og § 2 e, stk. 1, nr. 1, tillader. Der henvises til bemærkningerne til disse bestemmelser.

Den foreslåede bestemmelse giver ministeren også adgang til at fastsætte nærmere regler om kriterierne for kommuners varetagelse af tilknyttede aktiviteter. Ministeren har samme mulighed i el- og naturgasforsyningsloven. Bemyndigelsen til at fastsætte nærmere regler om adgangen til at udøve tilknyttede aktiviteter er ikke udmøntet på el- og gasområdet. Det forventes således heller ikke, at der er behov for fastsættelse af nærmere regler herom på varmeområdet, men det vurderes hensigtsmæssigt at have mulighed for at fastsætte regler, således at den kan udnyttes, hvis der opstår et behov for det.

Den foreslåede bestemmelse i lovens § 2 g, stk. 2, giver klima-, energi- og bygningsministeren hjemmel til at dispensere fra kriterierne for kommuners varetagelse af varmforsyningsvirksomhed, dertil tilknyttede aktiviteter og garantistillelse fastsat i de foreslåede bestemmelser i §§ 2 b-2 f, hvis særlige hensyn tilsiger det. Det fremgår udtrykkeligt af stk. 2, 2. pkt., at ministeren vil kunne anvende bemyndigelsen til at træffe afgørelse om, at kommuner kan have adgang til andre former for varmforsyningsvirksomhed.

Som eksempel på et tilfælde, hvor ministeren ved konkret afgørelse vil kunne give en kommune mulighed for at varetage andre former for varmforsyningsvirksomhed, kan eksempelvis nævnes procesvirksomhed. Om en varmforsyningsvirksomhed er et kollektivt varmforsyningsanlæg afhænger bl.a. af virksomhedens formål. Hvis virksomhedens hovedformål er rumvarmeforsyning, er det et kollektivt varmforsyningsanlæg og giver § 2 b, stk. 1, nr. 1, kommuner adgang til at varetage eller deltage i virksomheden. Det antages, at virksomhedens hovedformål er rumvarmeforsyning, hvis 50 pct. eller mere af energiforbruget eller varmeleveringen anvendes til dette formål. I så fald vil den foreslåede § 2 b, stk. 1, nr. 3, give adgang til at kommunen også leverer til procesformål, hvis denne levering udgør en mindre del end rumvarmeleveringen. Virksomhedens hovedformål vil dog med tiden kunne ændre sig. F.eks. fordi der kommer flere potentielle proceskunder eller fordi rumvarmekunderne overgår til en anden forsyning. Reglerne i § 2 b vil i så fald medføre, at kommunen skal nægte at forsyne flere proceskunder eller sælge (sin andel i) varmforsyningsvirksomheden. For at forebygge det, vil ministeren kunne træffe afgørelse om, at kommunen må beholde (sin andel i) virksomheden og vil kunne drive virksomheden videre, selv om der ikke længere er tale om et kollektivt varmforsyningsanlæg.

Et andet eksempel kunne være et kommunalt ejet fjernvarmeværk, der vil deltage i et forsøgsprojekt med f.eks. levering af individuel forsyning i et område, hvilket ikke kan betragtes som kollektiv varmforsyning og dermed normalt ikke vil være en aktivitet, som kommunen kan beskæftige sig med. Med den foreslåede bestemmelse vil et kommunalt fjernvarmeværk kunne søge om dispensation til at få adgang til at deltage i et sådant udviklings- og demonstrationsprojekt med individuel forsyning. Bestemmelsen vil dog ikke kunne anvendes til at give en kommune adgang til at tilbyde forbrugere individuel forsyning som en fast opgave. Kommunen vil kun kunne deltage i projektet i udviklings- og demonstrationsfasen. Herefter vil kommunen skulle sælge (sin andel i) virksomheden til andre.

Klima-, energi- og bygningsministeren vil desuden ved dispensation kunne bestemme, at en kommune, der har fået adgang til at varetage anden varmforsyningsvirksomhed end den omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 2 b, stk. 1 eller 2, vil have mulighed for garantistillelse for denne virksomhed. Hvis en kommune eksempelvis ved dispensation har fået adgang til fortsat at drive varmforsyningsvirksomhed, selv om hovedformålet ikke længere er rumvarmeforsyning, vil ministeren samtidig hermed kunne dispensere fra kriterierne i den foreslåede § 2 c om garantistillelse, således at en eventuel kommunal garantistillelse for virksomheden ikke skal afvikles.

Et andet eksempel på anvendelse af dispensationsbestemmelsen vil kunne være en dispensation fra kravet i § 2 f, stk. 2, om at tilknyttede aktiviteter skal udøves i selvstændige selskaber. Hensigten hermed er at tillade tilfælde, hvor aktiviteten har et meget begrænset omfang og er til fordel for varmforsyning, eksempelvis fordi der udnyttes synergieffekter og der dermed spares på administrative omkostninger, som forbrugerne betaler over deres varmepriser. I så fald vil det ikke være rationelt at udskille den tilknyttede aktivitet i et særskilt selskab, hvis det betyder, at de ekstra omkostninger og administrative byrder, der er forbunden med stiftelsen og driften af et selvstændigt selskab, ikke opvejer de omkostninger, der kan spares.

Til nr. 2

(§ 5, stk. 2, nr. 2)

Varmeforsyningslovgivningen giver ikke umiddelbart mulighed for at lade kraft-varme-anlæg eller fjernvarmenet, der i flere år haft høje varmepriser, og som i dag overvejende bliver forsynet med decentral naturgasbaseret (kraft)varmeproduktion, erstatte denne produktion med biomassebaseret varmeproduktion.

Af § 1 i lov om varmforsyning fremgår det, at lovens formål er at fremme den mest samfundsøkonomiske, herunder miljøvenlige, anvendelse af energi til bygningers opvarmning og forsyning med varmt vand.

Kommunalbestyrelsen skal godkende projekter for kollektive varmforsyningsanlæg efter de regler, der er fastlagt herfor i bekendtgørelse nr. 566 af 2. juni 2014 om godkendelse af projekter for kollektive varmforsyningsanlæg (projektbekendtgørelsen). Kravet om god samfundsøkonomi er fastlagt i projektbekendtgørelsens § 6, som det afgørende kriterium, der skal iagttages i forbindelse med godkendelse af projekter for kollektive varmforsyningsanlæg. Brugerøkonomien, dvs. varmeprisen for forbrugeren, indgår ikke i den samfundsøkonomiske vurdering af et projekt. Det vil sige, at det er uden betydning for kommunalbestyrelsens vurdering af et projekt, om omstilling til biomasse på de pågældende anlæg er godt for brugerøkonomien.

Desuden indeholder projektbekendtgørelsens § 17 et direkte forbud mod etablering af biomassekedler i de decentrale naturgasforsynede områder. Efter § 17 kan kommunalbestyrelsen ved etablering af varmeproduktionsanlæg til levering af varme til et fjernvarmenet, der forsynes af et eksisterende decentralt naturgasbaseret kraft-varme-anlæg eller varmeanlæg, som udgangspunkt kun godkender brændslerne naturgas og mineralsk olie.

Ved lov nr. 577 af 18. juni 2012 har klima-, energi- og bygningsministeren fået bemyndigelse til at fastsætte regler, der tillader biomasseforsyning af udvalgte fjernvarmenet. Der skal være tale om fjernvarmenet, hvis varmepris enten er blandt de 30 højeste per 8. december 2010, jf. Energitilsynets prisstatistik, eller blandt de 30 højeste i gennemsnit, jf. Energitilsynets prisstatistik over årene 2009, 2010 og 2011. Bemyndigelsen er udmøntet i projektbekendtgørelsen og efter gældende regler kan 35 fjernvarmenet med de højeste varmepriser forsynes med biomassevarme op til 8000 MWh årligt (dvs. den varmemængde som et anlæg med en kapacitet på 1 MW årligt vil kunne producere). Herunder følger en liste af de 35 fjernvarmenet, der efter den gældende ordning har mulighed for at etablere en forsyning med biomasse op til 8000 MW årligt:

Hjortekær.
Østermarie Fjernvarmenet.
Veddum-Skelund-Visborg Kraftvarmeværk.
Skævinge Kommunes Fjernvarmforsyning.
Kelleris Hegn.
Slagslunde Fjernvarme.
Meløse-St. Lyngby Energiselskab.
Hvalpsund Kraftvarmeværk.
Gassum-Hvidsten Kraftvarmeværk.
Gørløse Fjernvarme.
Ørslev-Terslev Kraftvarmforsyning.
Sandved-Tornemark Kraftvarmeværk.
Blenstrup Kraftvarmeværk.
Brøns Kraftvarme.
Hyllinge-Menstrup Kraftvarme.
Ådum Kraftvarmeværk.
Ulbjerg Kraftvarme.
Sdr. Herreds Kraftvarmeværker.
Rostrup Kraftvarmeværk.
Annebergparken.
Sønderholm Varmeværk
Mellerup Kraftvarme..
Oue Kraftvarmeværk.

Hvam Gl. Hvam Kraftvarmeværk.
 Præstbro Kraftvarmeværk.
 Præstø Fjernvarme.
 Rejsby Kraftvarme.
 Ellidshøj-Ferslev Kraftvarmeværk.
 Øster Hurup Kraftvarme.
 Ejsing Fjernvarmeforsyning.
 Astrup Kraftvarmeværk.
 Øland Kraftvarmeværk.
 Lendum Kraftvarmeværk.
 Mørkøv Kraftvarmeværk.
 Thorshøj Kraftvarmeværk.

Med den foreslåede nyaffattelse af bestemmelsen i lovens § 5, stk. 2, nr. 2, vil den gældende ordning for udvalgte fjernvarmenet, der forsynes med naturgasbaseret kraftvarme, blive udvidet således at i alt 85 fjernvarmenet vil kunne blive forsynet med biomassebaseret varmeproduktion op til 8000 MWh årligt. De 50 nye fjernvarmenet på listen er de værker, hvis priser er blandt enten de 43 højeste, jf. Energitilsynets varmepreisstatisik pr. 15. august 2014, eller de 43 højeste i gennemsnit, jf. Energitilsynets varmepreisstatisik over årene 2012, 2013 og 2014.

Der er tale om følgende 50 fjernvarmenet, som vil blive tilføjet de 35 fjernvarmenet, der allerede i dag kan anvende ordningen:

Boligselskabet Danbo - Havnbjerg Varmecentral
 Boligselskabet Danbo - Langesø Varmecentral
 Boligselskabet Danbo - Nordborg Varmecentral
 Boulstrup-Hou Kraftvarmeværk
 Ferritslev Fjernvarmeselskab
 Flauenskjold Varmeværk
 Frifelt-Roager Kraftvarme
 Fur Kraftvarmeværk
 Genner-Hellevad-Hovslund Forenede Kraftvarmeværker
 Glyngøre Fjernvarmeværk
 Gylling-Ørting-Falling Kraftvarmeværk
 Hallund Kraftvarmeværk
 Halvrimmen-Arentsminde Kraftvarmeværk
 Hejnsvig Varmeværk
 Holte Fjernvarme (Øverød central)
 Hundested Varmeværk
 Hundslund-Oldrup Kraftvarmeværk
 Ingstrup Fjernvarme
 Klitmøller Kraftvarmeværk
 Klokkeholm Fjernvarme
 Kølvrå Fjernvarmecentral
 Løkkensvejens Kraftvarmeværk
 Lønstrup Varmeforsyning
 Lørslev Fjernvarmeforsyning
 Manna-Thise Kraftvarmeværk
 Mejlby Kraftvarmeværk

Morsø Varme - Dueholm Varmecentral
Mou Kraftvarme
Nr. Broby Varmeværk
Nr. Nissum Kraftvarme
Odsherred Varme A/S
Odsherred Varmeværk (Trundholm)
Ramsing-Lem-Lihme Kraftvarmeværk
Ravnkilde Kraftvarmeværk
Rye Kraftvarmeværk
Sig Varmeværk
Skovlund Kraftvarme
Skuldelev Energiselskab
Sorø Kraftvarmeværk
Stoholm Fjernvarmeværk
Troldhede Kraftvarmeværk
Tversted Kraftvarmeværk
Uggelhuse-Langkastrup Kraftvarmeværk
Vejby-Tisvilde Fjernvarme
Voerså Kraftvarmeværk
Vorupør Kraftvarmeværk
Værum-Ørum Kraftvarmeværk
Vaarst-Fjellerad Kraftvarme
Ørnhøj Grønbjerg Kraftvarmeværk
Østerlund Varme A/S

Til nr. 3

(§ 20 c)

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i varmforsyningslovens kapitel om priser, som regulerer prisreguleringens krav til selskabs- og regnskabsmæssig adskillelse. Kravene foreslås at blive fastsat i en ny § 20 c. Det vurderes hensigtsmæssigt at fastlægge disse principper udtrykkeligt i loven, fordi spørgsmålet om den organisatoriske tilrettelæggelse af virksomheder med flere forsyninger eller aktiviteter samt spørgsmål vedrørende fordeling af omkostninger i en række tilfælde har betydning i forhold til mulighederne for kommunal garantistillelse for virksomhedens lånoptagelse.

Lovens § 20, stk. 1, som indeholder prisreguleringens hovedregel, fastsætter, at der kun må indregnes nødvendige omkostninger i varmeprisen. Hvis en virksomhed udøver flere aktiviteter end dem omfattet af prisreguleringen, indebærer kravet om den omkostningsbestemte pris, at aktiviteterne som udgangspunkt skal holdes selskabsmæssigt adskilt. Denne praksis er udviklet af Energitilsynet. Der er en undtagelse fra kravet om selskabsmæssigt adskillelse for sideordnede aktiviteter, der er nært tilknyttet aktiviteterne omfattet af prisreguleringen. Energitilsynet har således tilladt, at der eksempelvis alene skal ske en regnskabsmæssig adskillelse, hvis varmeaktiviteter udøves sammen med aktiviteter omfattet af lov om elforsyning. Det samme gælder for et affaldsforbrændingsanlæg aktiviteter, der vedrører både el, varme og affaldshåndtering.

For tilfælde, hvor aktiviteterne skal holdes selskabsmæssigt adskilt og tilfælde, hvor der kan nøjes med regnskabsmæssig adskillelse, medfører prisreguleringen som hovedregel, at der skal ske en fordeling af omkostninger til produktionen eller levering af ydelser omfattet af prisreguleringen og eventuelle kommercielle ydelser.

På kraft-varme-anlæg med en forenet produktion af varme og el på samme fysiske anlæg, der er omfattet af varmforsyningsloven, er det efter Energitilsynets praksis under visse betingelser muligt at føre ét regnskab for begge ydelser. En betingelse herfor er, at et eventuelt overskud fra den kommercielle ydelse anvendes til at nedsætte varmeprisen. Muligheden for at undlade regnskabsmæssig adskillelse ændres ifølge Energitilsynet ikke af det forhold, at det ikke kan udelukkes, at udgifterne og indtægterne fra elproduktionen isoleret set i perioder ikke balancerer. Baggrunden for udvikling af denne praksis er at undgå, at kommunalt og forbrugerejede virksomheder, som udgør størstedelen af varmemarkedet, og som ikke har fortjeneste for øje, bliver unødigt administrativt belastet ved at føre to regnskaber.

Den foreslåede bestemmelse i lovens § 20 c vil fastlægge regler, der vil være i overensstemmelse med Energitilsynets gældende praksis, bortset fra, at muligheden for at føre et regnskab bliver ophævet. Der vil kun være en undtagelse for produktion og levering til procesformål, som i så fald skal underlægges prisreguleringen.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 20 c, stk. 1, skal aktiviteter omfattet af varmforsyningsloven og andre aktiviteter som hovedregel være selskabsmæssigt adskilt fra hinanden.

Som undtagelse tillades det i den foreslåede bestemmelse i lovens § 20, stk. 2, at aktiviteter omfattet af lov om elforsyning, lov om fjernkøling, levering af opvarmet vand, damp eller gas bortset fra naturgas, der ikke er omfattet af § 20, eller et affaldsforbrændingsanlægs aktiviteter forbunden med affaldshåndtering kan udøves i et selskab sammen med aktiviteter omfattet af § 20 i lov om varmforsyning.

Den foreslåede bestemmelse henviser til aktiviteter omfattet af lovens § 20, og ikke § 20, stk. 1. Baggrunden herfor er at muliggøre, at kraft-varme-anlæg, der fordeler afgiftsfordelen, og derfor reguleres af § 20, stk. 15, i stedet for § 20, stk. 1, også kan undlade en selskabsmæssig adskillelse.

Produktion af el er ikke omfattet af prisregulering. Produktion og levering af opvarmet vand, damp eller gas til procesformål er heller ikke omfattet af varmforsyningsloven. Derfor er produktion og levering til procesformål udtrykkeligt nævnt i den foreslåede bestemmelse således, at der også er mulighed for at udøve disse aktiviteter i et selskab med produktion af samme produkt til rumvarmeformål. F.eks. kan der være tale om biogas, der leveres både til et kraft-varme-anlæg og til opgradering. Baggrunden herfor er at tilgodese, at virksomheder kan udnytte synergier ved samproduktion. Når ydelser produceres på det samme fysiske anlæg vil det ikke være muligt at dele selve anlægget fysisk op, hvilket besværliggøre udskillelse i et særskilt selskab. Bestemmelsen vil gavne såvel virksomheder, der leverer rumvarme som hovedformål og også vil forsyne proceskunderne i deres forsyningsområde, som industrivirksomheder, der vil udnytte overskudsvarme fra deres procesanlæg. Samme overvejelser gælder for affaldsforbrændingsanlæg, der producerer el og varme på samme anlæg og anvender affald som brændsel.

I øvrigt er samproduktion ikke en forudsætning for, at aktiviteten må lægges sammen med varme. Der kan f.eks. også være tale om elproduktion via en vindmølle og via kraftvarme, som begge to må lægges sammen med varme, men det er mest relevant ved samproduktion og derfor er muligheden for at drive varme sammen med andre ydelser, begrænset til de ydelser, hvor der kan være samproduktion med rumvarme eller gas til rumvarmeformål.

Hvis en virksomhed vælger at udøve de nævnte aktiviteter i samme selskab som varmeaktiviteterne, skal de andre aktiviteter holdes regnskabsmæssigt adskilt fra aktiviteter omfattet af lov om varmforsyning. Når de kommercielle aktiviteter holdes regnskabsmæssigt adskilt fra varmeaktiviteterne omfattet af § 20, vil et eventuelt underskud på den kommercielle del af virksomheden ikke kunne dækkes af rumvarmeforbrugerne. Det vil ikke betragtes som en indregningsberettiget omkostning. Hvis aktiviteterne ligger i et selskab, vil der dog være risiko for, at varmeforbrugerne i sidste ende, hvis virksomheden skulle gå konkurs, kan komme til at hæfte for tab i den kommercielle del af virksomheden. Derfor er der stillet krav om, at en selskabsmæssig adskillelse alene må undlades, hvis udgifter og indtægterne på de forskellige aktiviteter hver for sig balancerer eller giver overskud.

Muligheden for at undlade en selskabsmæssig adskillelse vil ikke udelukkes af, at de andre aktiviteters udgifter og indtægter isoleret set i en periode ikke balancerer, men bestemmelsen tillader ikke underskud på den kommercielle del af virksomheden i en længere årrække.

Det bemærkes, at lov om fjernkøling indeholder et forbud mod at rene fjernkølingsanlæg drives sammen med fjernvarme i et selskab. Dette forbud er fortsat gældende. Undladelse af den selskabsmæssige adskillelse af fjernkøling og fjernvarme er således i praksis alene relevant i forhold til samproduktion af fjernkøling og fjernvarme samt dertil tilknyttet fjernkølingsnet, hvilket er tilladt, jf. § 3, stk. 2, i lov om fjernkøling.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 20 c, stk. 3, vil den regnskabsmæssig adskillelse, som er kravet efter § 20 c, stk. 2, i forhold til produktion og levering til procesformål kunne undlades, hvis denne levering underlægges prisreguleringen i §§ 20, 20 a og 20 b. Hvis der f.eks. er tale om biogas, der både leveres til kraftvarme og opgradering, skal hele biogasleveringen, også den til opgradering, ske til en omkostningsbestemt pris, men det vil fortsat være muligt, at forrente indskudskapital eller indregne et overskud ved produktion på vedvarende energi. Hvis en virksomhed vil beholde muligheden for profit, skal aktiviteten regnskabsmæssig adskilles og overholde regler i den foreslåede bestemmelse i lovens § 20 c, stk. 2.

Hvis en virksomhed vil udøve de nævnte aktiviteter i samme selskab med varmeaktiviteterne skal dette anmeldes dels ved budgettering forud for det pågældende varmeår, og dels i forbindelse med priseftervisning. Energitilsynet fører tilsyn med, at kravene i bestemmelsen overholdes, jf. den foreslåede bestemmelse i lovens § 21, stk. 7. Der henvises til bemærkninger til forslaget § 2, nr. 4. En forudsætning for, at varmeaktiviteter må drives sammen med andre ydelser med alene en regnskabsmæssig adskillelse, er at udgifter og indtægter balancerer eller giver overskud. For at kontrollere om denne forudsætning opfyldes, skal Energitilsynet kunne indhente oplysninger om den anden ydelses regnskab. Det giver den gældende bestemmelse i lovens § 23 b, stk. 5, Energitilsynet hjemmel til.

Klima-, energi- og bygningsministeren vil med forslaget til bestemmelsen i lovens § 20, stk. 4, kunne dispensere fra reglerne om selskabs- og regnskabsmæssig adskillelse. Dispensationsadgangen vil kunne anvendes til at tillade, at aktiviteter af et mindre omfang, der ikke er en aktivitet omfattet af stk. 2 og heller ikke kan betragtes som en tilknyttet aktivitet, men hvor der alligevel er en synergigevinst med varmforsyningen, kan udøves i samme selskab som den kollektive varmforsyning. Hvis aktiviteten er af et mindre omfang, vil det ofte ikke være rationelt at udskille aktiviteten i et særskilt selskab, fordi de ekstra omkostninger og administrative byrder, der er forbundet med stiftelsen og driften af et selvstændigt selskab, vil kunne gøre udnyttelse af synergieffekterne uinteressant.

Eksempelvis kan der være tilfælde, hvor det er muligt at kombinere varmeproduktion med afværgepumpning. I områder, hvor der er risiko for oversvømmelse, skal grundvandniveauet holdes ned. Det sker via afværgepumpning, hvor det samtidig er muligt at udnytte varme fra grundvandet til at producere fjernvarme. På denne måde kan der udnyttes synergieffekter mellem varmforsyning og klimatilpasning. Hvis transport af det overflødige vand til f.eks. en nærliggende sø eller til havet ikke medfører større meromkostninger i forhold til at vandet pumpes tilbage i grundvandsreservoiret efter varmeindvindingen, vil det kunne begrunde en dispensation fra kravet om selskabsmæssig adskillelse.

(§ 20 d)

Kapitel 4 indeholder en prisregulering for varmforsyningsvirksomheder, som Energitilsynet fører tilsyn med. Reguleringen sikrer, at varmen leveres til en omkostningsbestemt pris. Dette indebærer, at der i varmeprisen alene må indregnes nødvendige omkostninger. Desuden indeholder kapitel 4 b specifikke forbrugerbeskyttelsesbestemmelser for varmfremføringsanlæg, dvs. varmetransmissions- og distributionsnet, som omfatter en forpligtelse for varmforsyningsvirksomheder, der hverken er kommunalt eller forbrugerejet, til at adskille varmfremføringsanlæg fra varmeproduktionsanlæg, en forkøbsret for forbrugere eller kommuner ved salg af varmforsyningsvirksomheder og en bestemmelse om forbrugerrepræsentation i en varmforsyningsvirksomheds bestyrelse.

Varmeforsyningsloven indeholder ikke bestemmelser, der regulerer opsigelsesvarsel eller bindingsperiode ved varmeaftaler, eller regler for afbrydelse af varmforsyningen. Det reguleres i dag alene af den generelle forbrugerlovgivning, som bl.a. omfatter aftaleloven, forbrugeraftaleloven, købeloven, markedsføringsloven og e-handelsloven. Desuden udgiver Dansk Fjernvarme vejledninger om fastsættelse af tariffer og betingelser for levering af ydelser omfattet af prisreguleringen, jf. varmforsyningslovens § 22 a,

som Energitilsynet fører tilsyn med. Sekretariatet for Energitilsynet forhandler for øjeblikket med Dansk Fjernvarme om en tydeliggørelse af reglerne i »Vejledning om restanceinddrivelse«.

Den foreslåede bestemmelse i lovens § 20 d, stk. 1, indeholder det såkaldte gennemsigtighedskrav, som sikrer forbrugerne adgang til oplysninger om grundlaget for varmedistributionsvirksomhedernes tarifiering. Der gælder et tilsvarende krav på el- og gasområdet. På varmeområdet skal priserne, jf. den gældende bestemmelse i § 21, stk. 1, anmeldes til Energitilsynet. Varmeforbrugerne er sikret en omkostningsbestemt pris via prisreguleringen og kan klage til Energitilsynet, hvis de formoder, at priserne ikke fastsæt i overensstemmelse med prisreguleringen i §§ 20, 20 a og 20 b eller i øvrigt kan vurderes urimelige. Desuden kan varmekonsumenterne få deres civile sager behandlet i Ankenævnet på Energiområdet, som er et privat ankenævn oprettet af energibranchen. Bestemmelsen er kun relevant i forhold til varmekonsumenter, der anvender varme til eget forbrug, og derfor er anvendelsesområdet begrænset til varmedistributionsvirksomheder.

Bestemmelsen indeholder det overordnede gennemsigtighedsprincip. Der vil med hjemmel i § 28 a, stk. 3, herudover blive fastsat mere specifikke regler om fakturering og faktureringsoplysninger, der bl.a. vil sikre, at forbrugere får oplysninger om energiforbruget og som har til formål at give incitament til energibesparelser.

Den foreslåede bestemmelse i lovens § 20 d, stk. 2, indeholder en bemyndigelse for klima-, energi- og bygningsministeren til at sikre bestemte grundlæggende forbrugerrettigheder i forbindelse med aftaler mellem forbrugere og varmedistributionsvirksomheder. Bestemmelsen vil muliggøre, at der fastsættes minimumskrav, som disse virksomheder skal overholde i forbindelse med indgåelse af aftaler med forbrugere. Disse krav vil kunne supplere den generelle forbrugerlovgivning, som bl.a. omfatter aftaleloven, forbrugerftaleloven, købeloven, markedsføringsloven og e-handelsloven. Der vil bl.a. kunne blive fastsat regler om varsling af pris- og vilkårsændringer og om afbrydelse.

Det blev allerede fastlagt i Gas- og Varmeprisudvalgets praksis (jf. Gas- og varmekonsumenterudvalgets Vejledende retningslinjer for forsyningsvirksomhedernes restanceinddrivelse fra maj 1982), at en forbruger altid kan undgå afbrydelse af forsyningen ved at stille depositum eller anden tilfredsstillende sikkerhed for betaling af fremtidige leverancer. Denne praksis er fortsat af Energitilsynet og har været lagt til grund ved Energitilsynets behandling af spørgsmålet om, hvornår der kan ske afbrydelse af forsyning.

På det seneste har landets fogedretter skærpet de krav, der skal være opfyldt for at fogeden vil medvirke til lukning. Fogedretterne kræver nu, at den forsyning der ønsker afbrydelse, kan dokumentere at forbrugere har haft mulighed for at undgå forsyningsafbrydelse, men at forbrugeren ikke har anvendt denne mulighed. Det er således gjort klarere, at forsyningsafbrydelse alene kan ske på grundlag af en kreditvurdering og manglende sikkerhedsstillelse for fremtidig levering, og ikke på grund af en restance for gammel gæld. En sådan gæld må inddrives ved hjælp af domstolene. Derfor vurderes det hensigtsmæssigt, at der vil kunne fastsættes regler herom.

Bestemmelsen vil desuden kunne anvendes til at skabe klarhed om reglerne for opsigelsesvarsel og bindingsperiode. Efter forbrugerftalelovens § 28 har forbrugere ret til et opsigelsesvarsel på højst en måned efter en bindingsperiode på højst 5 måneder. Det er hidtil blevet antaget, at varmekonsumenteraftaler også er omfattet af disse minimumskrav. Med ikrafttræden af den nye forbrugerftalelov den 13. juni 2014 er der opstået usikkerhed om, hvorvidt kravene fortsat er gældende for varmekonsumentervirksomheder, som har fået tildelt et forsyningsområde via godkendelse af et projekt efter projektbekendtgørelsen og dermed er forsyningspligtige overfor ejendommene i området. Forbrugerftaleloven er baseret på forbrugerrettighedsdirektivet Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF). Der er ingen grund til, at forsyningspligtige virksomheder ikke skulle være omfattet af forbrugerftalelovens krav om opsigelsesvarsel og bindingsperiode og reglerne i medfør af den foreslåede bestemmelse vil derfor kunne give afklaring herom.

Til nr. 4 og 5

(§ 21, stk. 7 og 8)

Det foreslås med de foreslåede bestemmelser i § 21, stk. 7 (forslagets § 2, nr. 4), at Energitilsynet fører tilsyn med bestemmelserne i de nye §§ 20 c og 20 d. Bestemmelsen i § 20 c er delvis baseret på Energitilsynets gældende praksis. Energitilsynet kan allerede i dag med udgangspunkt i § 20 afgøre sager vedrørende selskabs- eller regnskabsmæssig adskillelse af aktiviteter omfattet af varmemforsyningsloven fra andre aktiviteter. Med hensyn til § 20 d, vil Energitilsynet alene kunne tage stilling til overholdelse af selve kravene, der bliver stillet til varmetaftaler i medfør af § 20 d. Hvis der f.eks. er krav om, at en varmetaftale skal indeholde aftaler om afbrydelser, skal Energitilsynet kunne gribe ind, hvis aftalen eller leveringsbetingelser ikke indeholder en bestemmelse herom. Overholdelse af selve aftalen vil dog være en civilretlig problemstilling, som Energitilsynet ikke har kompetence til, men Ankenævnet på Energiområdet vil kunne tage stilling til.

Ændringen foreslået i lovens § 21, stk. 7 der bliver til 8 (forslagets § 2, nr. 5), er en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 2, nr. 6.

Til nr. 6

(§ 22, stk. 1)

Regnskaber, budgetter og andre oplysninger til brug ved fastsættelsen af og tilsynet med indtægtsrammerne skal, jf. varmemforsyningslovens § 22, stk. 1, anmeldes til Energitilsynet efter regler fastsat af Energitilsynet. Den gældende bestemmelse i § 22, stk. 2, giver klima-, energi- og bygningsministeren hjemmel til at fastsætte regler om regnskabsføring og budgettering.

Af forarbejderne fremgår det, at der bl.a. kan fastsættes regler om kontoplan, bogføring- og revisionsinstruks, kapital- og regnskabsmæssig opdeling af produktionen og mellem produktion og forsyning samt om regnskabsåret. Hensigten med bestemmelsen er at sikre en tilstrækkeligt og hensigtsmæssigt grundlag for Energitilsynets kontrol med tariffer, omkostningsfordeling og andre betingelser samt for fastsættelse af præcise indtægtsrammer for værkerne.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med § 20 a, der muliggør fastsættelse af en indtægtsrammeregulering. Indtægtsrammerne fastsættes efter bestemmelsens ordlyd med henblik på dækning af omkostningerne ved en effektiv drift af anlægget. Hensigten med bestemmelsen er, at værkerne må foretage en løbende effektivisering.

Det fremgår ikke udtrykkeligt af den gældende bestemmelse i lovens § 22, stk. 1, at der kan fastsættes regler om formen for anmeldelse af regnskaber, budgetter og andre oplysninger og om, at anmeldelse skal foretages elektronisk, såsom det eksempelvis er fastsat i lovens § 21, stk. 1, der regulerer anmeldelsespligten for tariffer, omkostningsfordeling og andre betingelser. Derfor antages det, at der ikke kan stilles krav om elektronisk anmeldelse af regnskaber, budgetter og kontoplaner efter den gældende bestemmelse i lovens § 22.

Danmark i arbejde - vækstplan for energi og klima fra oktober 2013 har igangsat et arbejde til at synliggøre effektiviseringspotentialet i fjernvarmesektoren. Der skal bl.a. gennemføres en benchmarking af fjernvarmesektoren til vurdering af behovet for en generel ændret regulering i fjernvarmesektoren for at tilskynde til en mere effektiv fjernvarmeforsyning og bedre anvendelse af vedvarende energi.

Fordi det igangsatte arbejde med benchmarking og vurdering af behovet for en ændret regulering vil kunne medføre, at lovens § 22 vil blive anvendt til f.eks. at få oplysninger fra varmemforsyningsvirksomheder via standardkontoplaner, foreslås det, at bestemmelsen ændres, således at der kan stilles krav om at oplysninger indsendes i elektronisk form.

Til nr. 7

(§ 23 d, stk. 5)

Efter varmemforsyningslovens § 23 d, stk. 1, kan klima-, energi- og bygningsministeren pålægge fjernvarmeverkerne at udarbejde og udlevere nærmere angivne oplysninger om anlæggenes produktions- og driftsmæssige forhold samt om de af anlæggene købte og solgte ydelser. Formålet med et sådant påbud kan være: sikring af prisgennemsigtighed, forsyningssikkerhed og til opfølgning af energi- og miljøpolitiske målsætninger, herunder udarbejdelse af det nødvendige datagrundlag i forbindelse hermed.

Det fremgår af bestemmelsen i lovens § 23 d, stk. 3, at klima-, energi- og bygningsministeren kan fastsætte regler om omfanget af de i stk. 1 nævnte oplysninger. Bestemmelsen muliggør dog ikke udtrykkeligt, at ministeren kan fastsætte regler om formen for udlevering af oplysningerne og om, at udlevering skal foretages elektronisk, såsom det eksempelvis er fastsat i lovens § 21, stk. 1, der regulerer anmeldelsespligten for tariffer, omkostningsfordeling og andre betingelser. Derfor antages det, at der ikke kan stilles krav om elektronisk udlevering af oplysninger efter den gældende bestemmelse i lovens § 23 d, stk. 3.

Danmark i arbejde - vækstplan for energi og klima fra oktober 2013 har igangsat et arbejde til at synliggøre effektiviseringspotentialet i fjernvarmesektoren. Energitilsynet skal bl.a. gennemføre en benchmarking af fjernvarmesektoren til vurdering af behovet for en generel ændret regulering i fjernvarmesektoren for at tilskynde til en mere effektiv fjernvarmeforsyning og bedre anvendelse af vedvarende energi.

Fordi det igangsatte arbejde med benchmarking og vurdering af behovet for en ændret regulering vil kunne medføre, at bestemmelsen i lovens § 23 d vil blive anvendt til f.eks. at få oplysninger fra varmforsyningsvirksomheder anlæggenes produktions- og driftsmæssige forhold samt om de af anlæggene købte og solgte ydelser, muligvis via standardkontoplaner, foreslås det, at bestemmelsen ændres, således at der kan stilles krav om at oplysninger indsendes i elektronisk form.

Til nr. 8

(§ 33, stk. 1)

Den foreslåede ændring af bestemmelsen i lovens § 33, stk. 1, sikrer, at mangelen på opfyldelse på evt. påbud fra Energitilsynet i forbindelse med sager vedr. overholdelse af §§ 20 c og d kan straffes med en bøde.

Til § 2

Til nr. 1

(§ 6, stk. 1, litra j)

Med forslaget til nyaffattelse af lovens § 6, stk. 3, litra j, kan klima-, energi- og bygningsministeren fastsætte regler i bygningsreglementet om installation af bygningsopvarmning baseret på vedvarende energi i såvel nye bygninger, uanset beliggenhed, som i eksisterende bygninger, der ligger i et område forsynet med kollektiv varmforsyning. Ved kollektiv varmforsyning forstås enten forsyning med fjernvarme eller individuel naturgasforsyning. Der henvises til § 2 i lov om varmforsyning. § 2, stk. 1, i lov om varmforsyning definerer, hvad der forstås ved kollektive varmforsyningsanlæg. Af varmforsyningslovens § 2, stk. 3 fremgår det, at kollektive varmforsyningsanlæg tillige kan distributionsnet til fremføring af naturgas.

Med forslaget bliver det muligt at fastsætte regler om installation af bygningsopvarmning baseret på vedvarende energi i nye og eksisterende bygninger. Disse bygninger vil i stedet for en fossilbaseret opvarmningsform som f.eks. (fossil) naturgas eller (fossil) fyringsolie skulle opvarmes med et alternativ baseret på vedvarende energikilder. Hvis bygningen ligger i et fjernvarmeområde, kan der f.eks. installeres fjernvarme eller der kan installeres f.eks. en varmepumpe eller et biomassefyr. Hvis en bygningsejer finder, at der ikke er egnede alternativer til fossilbaseret opvarmningsform i en ny bygning, kan der søges om dispensation fra kravet hos kommunalbestyrelsen.

Ændringen betyder endvidere, at ministeren får mulighed for at fastsætte regler om installation af bygningsopvarmning baseret på vedvarende energi i eksisterende bygninger, der ligger i områder med fjernvarme eller individuel naturgasforsyning som alternativ. Det vil sige bygninger, som ligger i et område, der af kommunalbestyrelsen efter lov om varmforsyning er udlagt til kollektiv varmforsyning.

Lov om varmforsyning giver de enkelte kommunalbestyrelser mulighed for at udlægge områder til kollektiv varmforsyning, dvs. til fjernvarme eller individuel naturgasforsyning. I et område, der er udlagt til kollektiv varmforsyning, kan kommunalbestyrelsen give påbud om tilslutningspligt til den kollektive forsyning efter lov om varmforsyning eller planloven. Lovforslaget ændrer ikke herved.

Der vil ved udmøntningen i bygningsreglementet blive taget højde for den situation, hvor kommunalbestyrelsen inden bygningsreglementets ikrafttræden har truffet beslutning om, at et område skal forsynes med individuel naturgasforsyning, således at nye bygninger i dette område ikke bliver omfattet af forbuddet.

Bestemmelsen har ikke til hensigt at finde anvendelse ved almindelig vedligeholdelse af en fossil opvarmningsform som f.eks. oliefyr. Det vil dermed fortsat være muligt at foretage mindre reparationer uden at blive omfattet af bestemmelsen. Bestemmelsen finder dermed alene anvendelse i forbindelse med nyinstallation og omfattende reparationer på en fossil opvarmningsform, hvor f.eks. kedlen på et oliefyr udskiftes, således det kan sidestilles med nyinstallation af oliefyr.

Omfattet af den nye bestemmelse er fossil opvarmningsform, der anvendes til grundlast og spidslast til bygningsopvarmning og opvarmning af brugsvand. Det er ikke hensigten, at den nye bestemmelse skal omfatte nødstrømsanlæg, der anvender fossile brændsler.

Til § 3 (Ikrafttræden)

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. juli 2015.

På varmeområdet lovfæstes de gældende kommunalfuldmagtsreglerne. De foreslåede regler præciserer og supplerer de gældende regler. Der er ikke tale om en begrænsning af den gældende adgang til varetagelse af varmforsyningsvirksomhed. Derfor antages det, at kommunal varmforsyningsvirksomhed, der er i overensstemmelse med de gældende regler, også vil være i overensstemmelse med de foreslåede regler. Der vil af denne grund ikke være brug for overgangsregler, der kan sikre, at kommuner ikke vil være nødt til at afvikle en eksisterende kommunal virksomhed.

Det foreslås i *stk. 2*, at § 2 først træder i kraft den 1. januar 2016. Den foreslåede ændring af byggeloven i forslagets § 2 indeholder en nyaffattelse af en hjemmelbestemmelse for klima-, energi- og bygningsministeren til at kunne fastsætte regler om anvendelse af vedvarende energi ved installation af bygningsopvarmning. Der vil først ved udmøntning af hjemlen kunne være brug for overgangsbestemmelser, som i givet fald vil blive indsat i bygningsreglementet.

Det foreslås i *stk. 3*, at § 20 c i lov om varmforsyning, som affattet ved denne lovs § 2, nr. 5, får virkning for kraft-varme-anlæg, som ikke holder produktion af elektricitet regnskabsmæssigt adskilt fra produktion af opvarmet vand eller damp, fra 1. januar 2017. Dette lovforslag ændrer på Energitilsynets gældende praksis for kraft-varme-anlæg omfattet af varmforsyningsloven, der tillader, at el og varme ikke skal holdes regnskabsmæssigt adskilt fra hinanden. For at give disse virksomheder mulighed for at foretage en regnskabsmæssig adskillelse, som vil være forpligtet efter de nye regler i § 20 c, vil disse nye regler for disse kraft-varme-anlæg først få virkning efter en overgangsperiode på halvandet år.

Bilag 1

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
	<p style="text-align: center;">§ 1</p> <p>I lov om varmforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 1307 af 24. november 2014, som ændret ved § 3 i lov nr. 1498 af 24. november 2014, foretages følgende ændringer:</p> <p>1. Efter § 2 a indsættes i kapitel 1:</p> <p>»§ 2 b. Med henblik på varmforsyning af kommunen, kan en kommune alene eller sammen med andre, herunder i selskabsform, varetage:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) virksomhed omfattet af § 2, 2) virksomhed til indvinding af geotermisk energi, der er omfattet af lov om anvendelse af Danmarks undergrund, der leverer opvarmet vand eller damp omfattet af § 20, og 3) virksomhed til produktion og levering af varmt vand, damp eller gas bortset fra naturgas, der ikke er omfattet af § 20, hvis det: <ol style="list-style-type: none"> d) sker i samproduktion med varmt vand, damp eller gas omfattet af § 20, e) ikke udgør virksomhedens hovedformål og f) udøves i overensstemmelse med § 20 c, stk. 3. <p><i>Stk. 2.</i> En kommune kan tillige varetage virksomhed omfattet af stk. 1 med henblik på varmforsyning i andre kommuner, hvis udvidelsen af kommunens forsyningsområde er sket som følge af gennemførelse af et godkendt projekt efter § 4 eller overtagelse af en virksomhed og der er fysisk forbindelse mellem anlæggene i og uden for kommunen.</p> <p>§ 2 c. Ved varetagelse af virksomhed omfattet af § 2 b, kan kommunen anvende mulighederne for forrentning af indskudskapital, jf. § 20, stk. 2, og indregning af et overskud, jf. § 20 b.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Ved varetagelse af virksomhed omfattet af § 2, stk. 1, nr. 3, der driver varmepumper til kombineret produktion varme og køling eller kraft-varme-anlæg med en effektfaktor på 25 MW eller derunder, skal levering af elektricitet eller køling ske på kommercielle vilkår.</p> <p><i>Stk. 3.</i> En kommune kan ikke varetage virksomhed, der efter reglerne fastsat i medfør af § 2, stk. 5, er undtaget fra bestemmelserne i kapitel 4. Varetagelse af virksomhed omfattet af § 2, stk. 1, nr. 4, som er undtaget fra prisbestemmelserne i kapitel 4, er dog tilladt.</p> <p>§ 2 d. En kommune kan i overensstemmelse med EU's statsstøttere regler stille garanti for lånoptagelse til finansiering af anlægsinvesteringer eller driftsaktiviteter i en virksomhed nævnt i § 2 b, jf. dog stk. 2-5.</p>

Stk. 2. Hvis lånoptagelsen ikke foretages af kommunen eller en virksomhed, som kommunen selv ejer, forudsætter kommunens adgang til garantistillelse for lånoptagelsen, at der er tale om lånoptagelse til finansiering af anlægsinvesteringer eller driftsaktiviteter i en virksomhed, som kommunen vil kunne varetage eller deltage i efter denne lov.

Stk. 3. Kommunal garantistillelse for virksomhed, der driver kraft-varme-anlæg, forudsætter, at virksomhedens produktion og levering af henholdsvis elektricitet og produktion og levering af opvarmet vand eller damp omfattet af § 20 drives sammen, jf. § 20 c, stk. 2, og et eventuelt overskud tillægges egenkapitalen eller anvendes til at nedsætte varmepriserne. Hvis kravene for garantistillelse nævnt i pkt. 1 ikke overholdes, kan kommunen alene stille garanti for den del af virksomheden, der kan henføres til produktion af opvarmet vand eller damp omfattet af § 20.

Stk. 4. Der kan ikke stilles kommunal garanti for virksomhed, der driver varmepumper til kombineret produktion af varme og køling, medmindre:

- 4) garantistillelsen begrænses til den del af virksomheden, der kan henføres til produktion af opvarmet vand eller damp omfattet af § 20,
- 5) produktion og levering af henholdsvis køling og produktion og levering af opvarmet vand eller damp omfattet af § 20 drives sammen, jf. § 20 c, stk. 2, og
- 6) et eventuelt overskud tillægges egenkapitalen eller anvendes til at nedsætte varmepriserne.

Stk. 5. Kommunal garantistillelse for virksomhed, der leverer varmt vand, damp eller gas bortset fra naturgas, der ikke er omfattet af § 20, forudsætter, at:

- 4) det sker i samproduktion med varmt vand, damp eller gas omfattet af § 20,
- 5) ikke udgør virksomhedens hovedformål og
- 6) udøves i overensstemmelse med § 20 c, stk. 3.

Stk. 6. Kommunal garantistillelse forudsætter, at den virksomhed, der stilles garanti for, ikke i medfør af reglerne i § 2, stk. 5, er undtaget fra prisbestemmelserne i kapitel 4. Garantistillelse for en kommunal virksomheds lånoptagelse til finansiering af anlægsinvesteringer eller driftsaktiviteter i en virksomhed omfattet af § 2, stk. 1, nr. 4, som er undtaget af prisbestemmelserne, er dog tilladt, hvis kommunen varetager denne virksomhed, jf. § 2 c, stk. 3.

Stk. 7. Stk. 1-6 gælder tilsvarende for finansiering af erhvervelse af aktier i en virksomhed nævnt i § 2 b. Hvis lånoptagelsen ikke foretages af kommunen eller en virksomhed, som kommunen selv ejer, forudsætter adgangen til garantistillelse for lånoptagelse til finansiering af erhvervelse af aktier, at den virksomhed, der stilles garanti for, er en virksomhed nævnt i § 2 b eller en virksomhed, der driver kraft-varme-anlæg omfattet af lov om elforsyning.

§ 2 e. En kommune kan i overensstemmelse med EU's statsstøtteregler stille garanti for lånoptagelse til finansiering af anlægsinvesteringer eller driftsaktiviteter i en virksomhed,

	<p>der driver kraft-varme-anlæg omfattet af lov om elforsyning, hvis</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) garantistillelsen vedrører den del af virksomheden, der kan henføres til produktion af opvarmet vand eller damp omfattet af § 20, jf. dog stk. 2, og 2) virksomhedens produktion af elektricitet og produktion af opvarmet vand eller damp er drives sammen, jf. § 20 c, stk. 2. <p><i>Stk. 2.</i> Kommunal garantistillelse kan desuden omfatte den del af virksomheden, der kan henføres til produktion af varmt vand eller damp til andre formål end bygningers opvarmning og forsyning med varmt vand, som ikke er omfattet af prisbestemmelserne i kapitel 4, hvis denne produktion</p> <ol style="list-style-type: none"> 4) sker i samproduktion med varmt vand, damp eller gas bortsat fra naturgas til bygningers opvarmning og forsyning med varmt vand, 5) ikke udgør mere end 50 pct. af den totale årlige levering af varmt vand eller damp og 6) udøves i overensstemmelse med § 20 c, stk. 3. <p><i>Stk. 3.</i> Stk. 1 og 2 gælder tilsvarende for kommunal garanti- stillelse til finansiering af erhvervelse af aktier i en virksomhed, der drives kraft-varme-anlæg omfattet af lov om elforsyning, under forudsætning af, den virksomhed, der stilles garanti for, er en virksomhed nævnt i § 2 b eller en virksomhed, der driver kraft-varme-anlæg omfattet af lov om elforsyning.</p> <p>§ 2 f. Hvis en kommune varetager eller deltager i virksomhed nævnt i § 2 b, har kommunen desuden adgang til at varetage eller deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til den virksomhed nævnt i § 2 b.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Den tilknyttede virksomhed skal udøves på kommercielle vilkår i selskaber med begrænset ansvar, hvori der ikke må udøves andre aktiviteter, jf. dog stk. 3 og 4.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Tilknyttet virksomhed, hvis samlede omsætning udgør mindre end 2,5 mio. kr. årligt, kan udøves i samme selskab, hvis det sker i overensstemmelse med § 20 c, stk. 2. Beløbsgrænsen på 2,5 mio. kr. reguleres hvert år pr. 1. januar med 2,0 pct. tillagt den af finansministeren bekendtgjorte tilpasningsprocent for det pågældende finansår efter lov om satsreguleringsprocent. De således regulerede beløb afrundes opad til nærmeste kronebeløb, der er deleligt med 100. Reguleringen efter 2. pkt. foretages første gang med virkning for 2017.</p> <p><i>Stk. 4.</i> En kommune kan ikke yde tilskud eller stille garanti for virksomhed omfattet af stk. 1.</p> <p><i>Stk. 5.</i> En kommunal virksomheds produktion og levering af varmt vand, damp eller gas bortset fra naturgas, der ikke er omfattet af § 20, betragtes ikke som en tilknyttet aktivitet, men som en del af hovedvirksomheden. Tilsvarende gælder for servicefunktioner. Servicefunktioner kan udskilles i et særskilt selskab, hvis levering af disse funktioner til en virksomhed nævnt i § 2 b sker i overensstemmelse med §§ 20, 20 a og 20 b.</p>
--	--

	<p>§ 2 g. Klima-, energi- og bygningsministeren kan fastsætte regler om kriterierne i §§ 2 b-2 f for kommuners varetagelse af varmforsyningsvirksomhed, dertil tilknyttede aktiviteter og garantistillelse.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Klima-, energi- og bygningsministeren kan dispensere fra kriterierne i §§ 2 b-2 f for kommuners varetagelse af varmforsyningsvirksomhed, dertil tilknyttede aktiviteter og garantistillelse, hvis særlige hensyn tilsiger det. «</p>
<p>§ 5. ...</p> <p><i>Stk. 2.</i> Klima, energi- og bygningsministeren skal ved fastsættelse af regler om behandling af sager efter § 4 vedrørende anvendelse af brændsler på et varmeproduktionsanlæg inddrage overordnede samfundsmæssige hensyn, når</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ... 2) fremføringsanlægget drives af en virksomhed, hvis varmepris er blandt de 30 højeste pr. 8. december 2010, jf. Energitilsynets varmeprisstatistik, eller blandt de 30 højeste i gennemsnit, jf. Energitilsynets varmeprisstatistik over årene 2009, 2010 og 2011, og 3) 	<p>. § 5, <i>stk. 2, nr. 2</i>, affattes således:</p> <p>»2) fremføringsanlægget drives af en virksomhed, hvis varmepris er blandt:</p> <ol style="list-style-type: none"> e) de 30 højeste, jf. Energitilsynets varmeprisstatistik pr. 8. december 2010, f) de 30 højeste i gennemsnit, jf. Energitilsynets varmeprisstatistik over årene 2009, 2010 og 2011, g) de 43 højeste, jf. Energitilsynets varmeprisstatistik pr. 15. august 2014 eller h) de 43 højeste i gennemsnit, jf. Energitilsynets varmeprisstatistik over årene 2012, 2013 og 2014.«
	<p>3. Efter § 20 b indsættes:</p> <p>»§ 20 c. Aktiviteter omfattet af § 20 skal være selskabsmæssigt adskilt fra andre aktiviteter, jf. dog stk. 2 og 3.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Aktiviteter omfattet af lov om elforsyning, § 3, stk. 2, i lov om fjernkøling, levering af opvarmet vand, damp eller gas bortset fra naturgas, der ikke er omfattet af § 20, og et affaldsforbrændingsanlægs aktiviteter forbunden med affaldshåndtering, må udøves sammen med aktiviteter omfattet af § 20, hvis</p> <ol style="list-style-type: none"> 3) aktiviteterne holdes regnskabsmæssigt adskilt fra aktiviteterne omfattet af § 20, og 4) virksomhedens udgifter og indtægter på de forskellige aktiviteter hver for sig balancerer eller giver overskud. <p><i>Stk. 3.</i> Hvis levering af opvarmet vand, damp eller gas bortset fra naturgas, der ikke er omfattet af § 20, udøves sammen med aktiviteter omfattet af § 20, må den regnskabsmæssige adskillelse undlades. I så fald finder §§ 20, 20 a og 20 b tilsvarende anvendelse.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Klima-, energi- og bygningsministeren kan dispensere fra kravene til selskabs- og regnskabsmæssig adskillelse, hvis særlige hensyn tilsiger det.</p> <p>§ 20 d. Varmedistributionsvirksomheder skal stille deres ydelser omfattet af § 20, stk. 1, til rådighed for forbrugerne på gennemsigtige, objektive, rimelige og ikkediskriminerende vilkår.</p> <p>2) <i>Stk. 2.</i> Klima-, energi- og bygningsministeren kan fastsætte regler med henblik på at forpligte varmedistributi-</p>

	<p>onsvirksomheder til at sikre forbrugerrettigheder i forbindelse med aftaler om levering af ydelser omfattet af § 20, stk. 1, mellem forbrugere og disse virksomheder.«</p>
<p>§ 21. ... <i>Stk. 7.</i> Bestemmelserne i stk. 1-6 finder tilsvarende anvendelse for vedtægtsbestemmelser i virksomheder, der ejer kollektive varmforsyningsanlæg.</p>	<p>4. I § 21 indsættes efter stk. 6 som nyt stykke: »<i>Stk. 7.</i> Energitilsynet fører tilsyn med overholdelse af §§ 20 c og 20 d. Finder Energitilsynet, at en varmforsyningsvirksomhed handler i strid med bestemmelserne i §§ 20 c og 20 d eller at leveringsbetingelserne er i strid hermed, kan Energitilsynet give pålæg om, at bestemmelserne skal overholdes.« Stk. 7 bliver herefter stk. 8.</p> <p>5. I § 21, <i>stk. 7</i>, der bliver stk. 8, ændres »stk. 1-6« til: »stk. 1-7«.</p>
<p>§ 22. Regnskaber, budgetter og andre oplysninger til brug ved fastsættelsen af og tilsynet med de i § 20 a nævnte indtægtsrammer skal anmeldes til Energitilsynet efter regler fastsat af tilsynet.</p> <p>§ 23 d. Klima-, energi- og bygningsministeren kan til sikring af prisgennemsigtighed, forsyningsikkerhed og til opfølgning af energi- og miljøpolitiske målsætninger, herunder til udarbejdelse af det nødvendige datagrundlag i forbindelse hermed, pålægge de af loven omfattede anlæg at udarbejde og udlevere nærmere angivne oplysninger om anlæggenes produktions- og driftsmæssige forhold samt om de af anlæggene købte og solgte ydelser.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Klima-, energi- og bygningsministeren kan hos kommunerne indhente de nødvendige oplysninger til brug for kortlægningen af den kollektive forsyning med opvarmet vand, damp eller gas.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Klima-, energi- og bygningsministeren kan fastsætte regler om omfanget af de i stk. 1 og 2 nævnte oplysninger.</p> <p>§ 33. Undlader nogen rettidigt at efterkomme et påbud meddelt af Energitilsynet i medfør af § 21, stk. 1, 4 eller 5, kan Energitilsynet som tvangsmiddel pålægge de pågældende daglige eller ugentlige bøder.</p>	<p>6. I § 22, <i>stk. 1</i>, udgår ordene »efter regler fastsat af tilsynet«. Som 2. pkt. indsættes: »Energitilsynet kan fastsætte regler om anmeldelse, herunder om formen for anmeldelse og om, at anmeldelse skal foretages elektronisk.«</p> <p>7. I § 23 d, <i>stk. 3</i>, indsættes som 2. <i>pkt.</i>: »Ministeren kan fastsætte regler om formen for udarbejdelse og udlevering af oplysningerne og om, at udlevering skal foretages elektronisk.«</p> <p>8. I § 33, <i>stk. 1</i>, ændres »stk. 1, 4, eller 5« til: »stk. 1, 4, 5 eller 7«.</p>

<p>§ 6. I bygningsreglementet kan fastsættes regler om udførelse og indretning af bebyggelse med hensyn til:</p> <p>...</p> <p>j) forbud mod installation af olie- og naturgasfyr til bygningsopvarmning i såvel ny som bestående bebyggelse.</p>	<p style="text-align: center;">§ 2</p> <p>I byggeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1185 af 14. oktober 2010, som ændret bl.a. ved § 3 i lov nr. 577 af 18. juni 2012 og senest ved § 2 i lov nr. 1530 af 27. december 2014, foretages følgende ændring:</p> <p>1. § 6, stk. 1, litra j, affattes således:</p> <p>»j) krav om installation af bygningsopvarmning baseret på vedvarende energi i såvel ny som bestående bebyggelse.</p>
	<p style="text-align: center;">§ 3</p> <p><i>Stk. 1.</i> Loven træder i kraft den 1. juli 2015, jf. dog stk. 2 og 3.</p> <p><i>Stk. 2.</i> § 2 træder i kraft den 1. januar 2016.</p> <p><i>Stk. 3.</i> For virksomheder omfattet af prisbestemmelserne i kapitel 4 i lov om varmforsyning, der ikke holder produktion og levering af andre ydelser regnskabsmæssigt adskilt fra produktion og levering af opvarmet vand eller damp omfattet af prisbestemmelserne, får § 20 c i lov om varmforsyning, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 3, virkning fra 1. januar 2017.</p>